

การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษา

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

วัชระ ยกฉิม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่

พ.ศ. 2562

การสร้างแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้นสำหรับนักศึกษา

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

วัชระ ยกฉิม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่

พ.ศ. 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ASSESSMENT SCORE CONSTRUCTON OF SPRINT SKILLS FOR
STUDENTS OF INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION- CHUMPHON
CAMPUS

WATCHARA YOKCHIM

THIS THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR MASTER OF EDUCATION
IN PHYSICAL EDUCATION, FACULTY OF EDUCATION
INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION KRABI

ASSESSMENT SCORE CONSTRUCTON OF SPRINT SKILLS FOR
STUDENTS OF INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION - CHUMPHON
CAMPUS

WATCHARA YOKCHIM

THIS THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR MASTER OF EDUCATION
IN PHYSICAL EDUCATION, FACULTY OF EDUCATION
INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION KRABI

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร
ชื่อ สกฤตผู้วิจัย	นายวัชระ ยกฉิม
สาขาวิชา, คณะ	พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์
ปีที่ส่งวิทยานิพนธ์	2561
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	

1. รองศาสตราจารย์ ดร.รยาชาติ เต็งกุสุลัยมาน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ก้องเกียรติ เขยชม

วัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้เพื่อสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวนทั้งสิ้น 30 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชาย 15 คน และนักศึกษาหญิง 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบประเมินเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการวิ่งระยะสั้น เพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และแบบบันทึกคะแนนเพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) การทดสอบค่าที (t-test) สำหรับทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

สรุปผลการวิจัย

1. แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้ง ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัยมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.89, 1.00, 0.88, 0.92 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม เกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.90

2. แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับสูงถึงสูงมาก กล่าวคือ ทักษะการตั้งต้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.84 0.77 0.88 0.67 และ 0.72 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.83

คำสำคัญ: ทักษะการวิ่งระยะสั้น แบบการประเมิน ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้

ABSTRACT

Thesis Title: Assessment Score Construction of Sprint Skills for Students of Institute of Physical Education-Chumphon Campus

Research's name Mr. Watchara Yokchim

Degree Master of Education

Disciplines, Faculty Physical Education, Faculty of Education

Year 2019

Advisor Committee

1. Assoc. Prof. Raja Syed Tengku Sulaiman, Ph.D

2. Asst. Prof. Kongkiat Choeychom , Ph.D

The purpose of the study was to Assessment Score Construction of Sprint Skills for Students of Institute of Physical Education-Chumphon Campus. To construct the criterions as mentioned, 30 first year students consisted of 15 male and 15 female who enrolled in PE 031109 course: track and field skills and instruction in 2nd semester, academic year 2017 were selected as subjects for this study. The instrument used to collect the data were short distance running skills assessment forms. For the present study were 5 short distance running skills assessment criterions selected preparation skill, starting skill, direct running skill, curve running skill, and finish line skill. Data were analyzed by utilizing mean, standard deviation, Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient, and p -test.

Based on the analysis of the gathered data, the findings showed that: 1) the IOC content validity of the 5 running skill assessment criterions which had been developed by the present study were at 0.89, 1.00, 0.88, 0.92, and 0.83 respectively,

and the total validity was rated at 0.90; 2) the test-retest reliability of the 5 skills running assessment criterions were 0.84, 0.77, 0.88, 0.67, and 0.72 respectively, and the total reliability was rated at 0.83. However, the study also found that all reliability values as mentioned were considered to be at “high and very high” level.

Keyword: short distance running skill, assessment criterion, validity, reliability

กิตติประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยดี เพราะความกรุณาอย่างสูงของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รยาชาติ เต็งกุสุลย์มาน อาจารย์ที่ปรึกษาหลักผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาแก้ไข และกลั่นกรองเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์ให้เกิดความสมบูรณ์ ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้แก่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนุชิตร์ แท้สูงเนิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญชร นายเอกวิทย์ แสงผล ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขข้อบกพร่อง เป็นผลให้งานวิจัยลุล่วงไปด้วยดี และขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณรองอธิการบดี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ให้ความร่วมมือในการเป็นกลุ่มตัวอย่าง และขอขอบคุณ เพื่อน ๆ นักศึกษาปริญญาโท ทุกคนที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือด้วยดีมาโดยตลอด

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว ที่ได้ชีวิต กำลังใจ กำลังทรัพย์ และ
การศึกษาแก่บุตร คุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แต่บิดา มารดา ครูอาจารย์ที่ประ
สิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยทุกท่าน

วัชระ ยกฉิม
2562

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ช

บทที่

1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
	ประวัติความเป็นมาของกีฬากรีฑา.....	6
	ประวัติความเป็นมาของกีฬากรีฑาในประเทศไทย	6
	การวิ่งระยะสั้น	11
	ทักษะและเทคนิคในการวิ่งระยะสั้น.....	11
	หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา.....	17
	เกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubric).....	21
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
	งานวิจัยในประเทศ.....	29
	งานวิจัยในต่างประเทศ	31
3	วิธีดำเนินการวิจัย	33
	การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น.....	33
	การนำเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นไปทดลองใช้.....	33
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
	การวิเคราะห์ข้อมูล	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36

	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
	สรุปผลการวิจัย.....	47
	อภิปรายผลการวิจัย.....	48
	ข้อเสนอแนะ	49
	บรรณานุกรม.....	41
	ภาคผนวก	54
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ.....	55
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	57
	ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	61
	ภาคผนวก ง แบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น.....	63
	ภาคผนวก จ คำอธิบายเพิ่มเติมประกอบการให้คะแนนทักษะการวิ่งระยะสั้น.....	69
	ภาคผนวก ฉ แบบบันทึกคะแนนรายบุคคลการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น.....	73
	ภาคผนวก ช แบบบันทึกคะแนนรายกลุ่มการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น.....	77
	ภาคผนวก ซ แบบตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	79
	ภาคผนวก ฅ ค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น โดยพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน	84
	ภาคผนวก ฉ ค่าเฉลี่ยของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น	88
	ประวัติผู้วิจัย.....	90

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
4.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมิน ทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ในภาพรวม	36
4.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมิน ทักษะการตั้งต้น.....	37
4.3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการออกตัว.....	38
4.4 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งทางตรง	39
4.5 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งทางโค้ง.....	39
4.6 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย	40
4.7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อใจได้ของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น	41
4.8 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการออกตัวของการทดสอบ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2.....	41

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
2.1 การจัดที่ยันเท้า.....	12
2.2 การวางมือ เท้า และเข่าในการเข้าที่	12
2.3 การจัดตำแหน่งของเข่าและสะโพกในการเตรียมตัวออกวิ่ง	13
2.4 การจัดลำตัว ศีรษะ มือ เท้า เข่า และสะโพกในการพุ่งตัวออกจากที่ยันเท้า	13
2.5 การจัดลำตัวในการเร่งความเร็ว	14
2.6 การวางเท้าในขณะวิ่ง.....	15
2.7 การลอยตัวในขณะวิ่ง.....	15
2.8 การวิ่งบนทางโค้ง.....	16
2.9 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบวิ่งธรรมดา.....	16
2.10 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบการกอดหน้าอก.....	17
2.11 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบการเอียงไหล่เข้า.....	17

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรีฑานับได้ว่าเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายประเภทหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพราะว่าเป็นกีฬาที่สามารถมองเห็นกลไกการเคลื่อนไหวของนักกีฬาทุกส่วนทั้งฝีเท้า ความเร็ว ความไกลและความสูงได้อย่างชัดเจน และสามารถเล่นได้ทั้งชายและหญิง ด้วยเหตุนี้กรีฑาจึงได้รับการบรรจุให้มีในการเรียนการสอนและการแข่งขันทุกระดับอายุและทุกระดับการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬายาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ กีฬาซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ไปจนถึงการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก กรีฑาเป็นกีฬาหลักที่เปรียบเสมือนเป็นบิดาของกีฬาประเภทอื่น ทั้งนี้ก็เพราะว่ากรีฑาเป็นพื้นฐานการเคลื่อนไหวที่ต้องใช้สมรรถภาพหลายด้านตั้งแต่ ความเร็ว ความแข็งแรง พลังกำลัง ความอดทน การประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและประสาท นั่นก็หมายความว่าเมื่อฝึกกรีฑาแล้วสามารถนำทักษะไปใช้ในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ต่อไปได้ ด้วยเหตุนี้สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร จึงจัดให้มีการสอนกรีฑาให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตร กล่าวคือต้องมีการวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชา

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่ได้เล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของกรีฑา ซึ่งเป็นพื้นฐานการเคลื่อนไหวในการเล่นกีฬาประเภทอื่น ๆ และเป็นสถาบันที่ผลิตนักศึกษา เพื่อให้มีทักษะด้านพลศึกษาสามารถนำไปถ่ายทอดในโรงเรียนได้ จึงบรรจุให้วิชาทักษะและการสอนกรีฑา เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษา ในหลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร.2538: 11) ซึ่งในหลักสูตรได้กำหนดมีคำอธิบายรายวิชาไว้ว่า การวิ่งระยะสั้นระยะกลางระยะไกล การวิ่งข้ามรั้ว และวิ่งผลัด ประเภทลาน ได้แก่ การทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร พุ่งแหลนกร กระโดดไกล กระโดดสูง กระโดดค้ำเข่งก้าวกระโดด ศึกษาเทคนิคในการฝึกซ้อมตลอดจนการแก้ไขท่าทางต่าง ๆ ของการเล่นกรีฑาที่ไม่ถูกต้อง และให้ความชำนาญเฉพาะอย่างเพิ่มขึ้น รวมทั้งการแข่งขันกรีฑา แต่ละประเภท

จากคำอธิบายรายวิชาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการเล่นกรีฑานั้นจะต้องมีการศึกษาทักษะที่ถูกต้อง และต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ สำหรับการวิ่งระยะสั้นจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะ 100 เมตร 200 เมตร และ 400 เมตร การวิ่งระยะสั้นจะประกอบด้วย ทักษะต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกวิ่ง ทักษะการวิ่งทางโค้ง ทักษะการวิ่งทางตรง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย แต่ในการวิ่งระยะทาง 100 เมตรนั้นไม่มีการวิ่งในทางโค้ง และในการวิ่ง 400 เมตร

มีองค์ประกอบของทักษะเช่นเดียวกับ 200 เมตรแต่นักกรีฑาจะต้องวิ่งระยะทางไกลกว่าถ้านักกรีฑาไม่มีความแข็งแรงและความอดทนก็จะส่งผลถึงการปฏิบัติทักษะ

การจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จ จะต้องประกอบด้วยไปด้วยปัจจัยต่าง ๆ มากมายหลายประการ ที่สำคัญคือ จะต้องมีการวัดและการประเมินผลควบคู่กันไป ดังที่ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวัดผลและประเมินผลไว้ว่า

...การวัดผลเพื่อหาข้อมูลจากแต่ละบุคคลอันเป็นรากฐานให้จัดการศึกษาได้ผลตรงตามเป้าหมายจึงถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง กิจกรรมทางการศึกษาเป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างให้บังเกิดการเปลี่ยนแปลงกับผู้รับการศึกษ ทั้งด้านปริมาณและด้านคุณภาพ การจะพิจารณาตัดสินว่าอะไรคืออะไร อะไรอะไรได้ตามเกณฑ์ อะไรพลาดจากเกณฑ์ อะไรจะช่วยในการพิจารณาตัดสินได้อย่างดีต้องใช้หลักการวัดผล จะพูดว่าที่ได้มีการศึกษาที่นั่นย่อมมีการวัดผลและประเมินผล...

ที่ผ่านมาการวัดผลในวิชากรีฑาผู้สอนมักจะทำการทดสอบโดยการวิ่งจับเวลา ไม่ค่อยเน้นการประเมินความถูกต้องของท่าทางในการวิ่ง ซึ่งท่าทางในการวิ่งมีความสำคัญมาก เพราะท่าทางที่ถูกต้องก็จะทำให้การวิ่งมีประสิทธิภาพ ในการประเมินผลทักษะกรีฑาส่วนใหญ่จะใช้แบบประเมินที่ผู้สอนสร้างขึ้นเองจากประสบการณ์ โดยใช้เพียงการสังเกตของผู้สอนทำให้ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนชัดเจน การให้คะแนนก็ขาดความชัดเจน ไม่มีความยุติธรรม และไม่สามารถตรวจสอบได้ ดังนั้นในการวัดผล ผู้สอนควรมีหลักเกณฑ์ในการประเมินที่ชัดเจน เพื่อเป็นเครื่องมือในการบันทึกข้อมูลไม่ให้หลงลืมในสิ่งที่สังเกต และสามารถสังเกตได้อย่างมีหลักการตามหลักทฤษฎี เครื่องมือที่จะช่วยในการสังเกตมีความเป็นปรนัยมากขึ้น ได้แก่ แบบประเมินค่า ซึ่งบุญส่ง โกละ (2547) ได้อธิบายว่ามาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวัดผลวิชาวพลศึกษา โดยเฉพาะเมื่อต้องการดูท่าทางในการทำทักษะต่าง ๆ เป็นหลัก นอกจากนี้บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2549) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่าแบบประเมินค่าเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดสิ่งที่เป็นนามธรรมด้วยการแปลงเป็นปริมาณเชิงเปรียบเทียบนิยมใช้วัดพฤติกรรมที่ไม่สามารถวัดออกมาเป็นตัวเลขได้

อย่างไรก็ตาม ไพศาล หวังพานิช (2543) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของแบบประเมินค่าไว้ว่า

...การใช้มาตราประมาณค่าเพื่อตรวจให้คะแนนผลงานนั้นมักมีปัญหาด้านความชัดเจน ในการให้คะแนน กล่าวคือในกรณีที่แบบประเมินกำหนดระดับในมาตราประมาณค่าเป็น 3 ระดับผู้ประเมินจำเป็นต้องนิยามหรืออธิบายความแตกต่างของผลงานที่จะได้ระดับคะแนน 3-2-1 ว่าแตกต่างกันอย่างไร...

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิริยา บุญชัย (2529) ซึ่งได้กล่าวถึงแบบประเมินค่าไว้ว่า

...ถึงแม้แบบประเมินค่าจะขาดคุณลักษณะต่าง ๆ ไปแต่ก็ยังคงมีความจำเป็นในการประเมินผลวิชาวพลศึกษา เพราะกิจกรรมบางประเภทไม่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย กิจกรรม

ดังกล่าว ได้แก่ การวิ่ง ยิมนาสติก ดาบสากล การเหวี่ยงไม้กอล์ฟ ความสามารถในการเล่นทีมในกีฬาประเภทต่าง ๆ ดังนั้นการวัดและประเมินค่าจะเหมาะสมมากกว่า...

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาเอกสารของผู้วิจัยพบว่าการวัดและประเมินผลวิชาทักษะและการสอนกรีฑา เป็นการประเมินผลเชิงคุณภาพโดยอาศัยการสังเกตจากอาจารย์ผู้สอนเป็นหลักและใช้แบบประเมินค่า ซึ่งการประเมินในลักษณะดังกล่าวยังมีจุดอ่อนคือขาดความเป็นปรนัยความเชื่อถือได้ในการให้และคะแนนผู้เรียนเนื่องจากแบบประเมินค่าไม่ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้อย่างชัดเจนจึงสามารถทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการประเมินได้

แบบประเมินผลที่ดีนั้นต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญคือ มีความเที่ยงตรง (validity) มีความเชื่อถือได้ (reliability) และเครื่องมือในการประเมินผลที่ดีนั้นช่วยให้อาจารย์ผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลความสามารถของผู้เรียนได้ตามสภาพที่เป็นจริง (Nixon and Jewett. 1974; อ้างจาก สมพิศ วาริศรี. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะว่ายน้ำระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2542) นอกจากนี้กรมวิชาการ (2537) ยังได้อธิบายถึงคุณสมบัติของเกณฑ์การประเมินไว้ดังนี้

...เครื่องมือประเมินจะต้องกำหนดมาตราวัด (scale) และรายการของคุณลักษณะที่บรรยายถึงความสามารถในการแสดงออกของแต่ละจุดในมาตราการวัดอย่างชัดเจน และเกณฑ์การประเมินต้องบรรยายถึงความสามารถการแสดงออกของนักเรียนในแต่ละระดับ จึงเป็นข้อมูลที่สำคัญสำหรับครูผู้ปกครองและผู้สนใจอื่น ๆ ได้ทราบว่านักเรียนรู้อะไรและทำอะไรได้มากน้อยแค่ไหน เกณฑ์การประเมินจึงมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยสามารถทำให้เห็นเป้าหมายของการแสดงของนักเรียน มีความชัดเจนและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์หรือสมรรถภาพที่สำคัญของมาตรฐานการศึกษาได้...

จากความสำคัญของเกณฑ์การประเมินดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับผลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การพัฒนาเกณฑ์การประเมินเกณฑ์การวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ กล่าวคือมีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และมีความเป็นปรนัยยังมีอยู่ในวงจำกัด จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการสอนวิชากรีฑา มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาเกณฑ์การประเมินการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพร เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงประจักษ์ ตลอดจนสามารถนำผลที่ได้ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบประเมินทักษะกรีฑาการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษา สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา จำนวนทั้งสิ้น 107คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ประกอบด้วยนักศึกษาชาย 15 คน และนักศึกษาหญิง 15 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิ่งระยะสั้น หมายถึง การวิ่งในทางวิ่งหรือลู่วิ่งที่เรียบ ซึ่งมีระยะทางวิ่งไม่เกิน 400 เมตร จากจุดเริ่มต้นจนถึงเส้นชัย

แบบประเมิน หมายถึง กระบวนการในการตรวจสอบหรือการพิจารณาตัดสินคุณลักษณะของสิ่งหนึ่ง สิ่งใดหรือของกิจกรรมใดๆ เพื่อกำหนดคุณค่า คุณภาพความถูกต้อง เหมาะสม โดยอาศัยเกณฑ์เป็นหลัก สรุปได้ว่า การประเมิน คือ การพิจารณาหรือกำหนดคุณค่าสิ่งต่างๆ ตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง

ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถของแบบประเมินที่ใช้ประเมินได้ตรงตามทักษะที่ต้องการประเมิน โดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาและตัดสิน

ความเชื่อถือได้ หมายถึง ความคงที่หรือความสม่ำเสมอของคะแนนที่ได้จากแบบ

ตรวจสอบรายการของผู้ให้คะแนนที่ได้จากการทดสอบซ้ำ (test-retest)

แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น หมายถึง แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดผลความสามารถทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักศึกษสถาบันการพลศึกษาซึ่งประกอบด้วย 5 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการตั้งต้น
2. ทักษะการออกวิ่ง
3. ทักษะการวิ่งทางตรง
4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง (เฉพาะวิ่ง 200 และ 400 เมตร)
5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย

นักศึกษา หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

สมมติฐานของการวิจัย

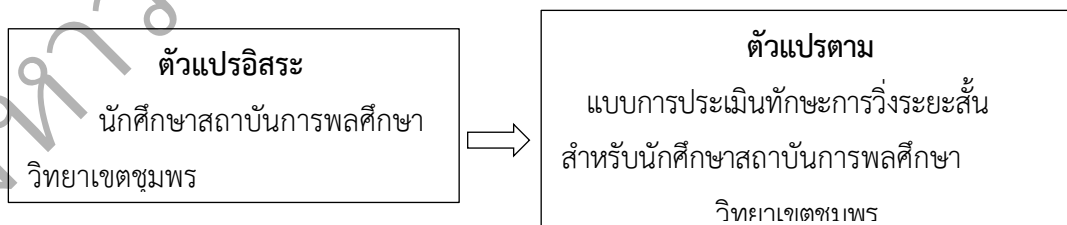
การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานเพื่อพิสูจน์ความเชื่อถือได้ของแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

1. ผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งระยะสั้น ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร
2. สามารถนำแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ไปใช้พิจารณาตัดสินการให้คะแนนและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา ในส่วนของกรีฑาประเภทลู่ คือการวิ่งระยะสั้น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬารายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกรีฑา
2. การวิ่งระยะสั้น
3. หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา
4. เกณฑ์การประเมิน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกรีฑา

1. ความเป็นมาของกรีฑา

กรีฑานับเป็นกีฬาเก่าที่เกิดขึ้นพร้อมกับมนุษย์ เพราะแต่ก่อนมนุษย์ไม่รู้จักทำมาหากินเป็นหลักแหล่ง ไม่รู้จักสร้างที่พัก ตลอดจนสร้างเครื่องนุ่งห่มเหมือนมนุษย์ปัจจุบัน มนุษย์สมัยนั้นต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติ และความดุร้ายของสัตว์ป่านานาชนิดและมีที่อยู่อาศัยแห่งเดียวกันคือ ถ้ำ ซึ่งเรียกว่า “มนุษย์ชาวถ้ำ” (Cave man) และที่แห่งนี้เองที่เป็นต้นกำเนิดของกรีกกีฬา โดยที่มนุษย์เหล่านี้ต้องป้องกันตัวเองจากสัตว์ร้าย บางครั้งต้องวิ่งเร็วเพื่อหนีพ้นจากสัตว์ร้าย การวิ่งเร็วหากเทียบกับปัจจุบันก็คือการวิ่งระยะสั้น หากการวิ่งหนีต้องใช้เวลาในการวิ่งนาน ๆ ก็คือการวิ่งระยะยาวหรือวิ่งทน

การวิ่งในที่นี้อาจรวมไปถึงการวิ่งเพื่อไล่จับสัตว์มาเป็นอาหารหรือการต่อสู้ระหว่างเผ่า ในบางครั้งขณะที่วิ่งมีต้นไม้หรือก้อนหินขวางหน้า ถ้าเป็นที่ต่ำก็สามารถกระโดดข้ามได้ ปัจจุบันคือการกระโดดข้ามรั้ว และกระโดดสูง ถ้าต้องการกระโดดข้ามได้อย่างธรรมดาจำเป็นต้องหาไม้ยาว ๆ มาปักกลางลำธารหรือแอ่งหิน และโหนตัวข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่ง กลายเป็นการกระโดดค้ำ การใช้หอกหรือแหลนหลาวที่ทำด้วยไม้ยาว ๆ เป็นอาวุธพุ่งฆ่าสัตว์ ปัจจุบันก็กลายมาเป็นพุ่งแหลน หรือการเอาก้อนหินใหญ่ ๆ มาทุ่มใส่สัตว์ ขว้างสัตว์ กลายมาเป็นการขว้างจักรในปัจจุบัน จึงเห็นได้ว่าการวิ่งกระโดด ทุ่ม พุ่ง ขว้าง เหวี่ยง ที่พ่อแม่ หรือหัวหน้าเผ่าสั่งสอนถ่ายทอดให้ในสมัยนั้นมีไว้เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันในปัจจุบันก็มีเช่นเดียวกัน ซึ่งผู้ทำหน้าที่นี้คือ ครูอาจารย์และโค้ชนั่นเอง อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชากรีฑาในฐานะส่วนหนึ่งของวิชาพลศึกษาในสถาบันการศึกษา จึงขอเสนอความเป็นมาของกรีฑาพอสังเขป ดังนี้ (เฉลิมพล จันทรี 2562: ออนไลน์)

สมัยกรีก ชาวกรีกโบราณเป็นผู้ริเริ่มการเล่นกีฬาขึ้นหลายอย่าง เมื่อราว 1,000 ปี ก่อนคริสต์กาล กรีก คือ คนเผ่าหนุ่มซึ่งอพยพมาจากทางเหนือเข้ามาอยู่ในคาบสมุทรบอลข่าน และตั้งรกรากปะปนกับชาวพื้นเมืองเดิม แล้วสืบเชื้อสายผสมกันมาเป็นชาวกรีก ต่อมากรีกได้เจริญรุ่งเรืองจนถึงขีดสุดในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านปรัชญา วรรณคดี ดนตรี และการพลศึกษา โดยเฉพาะด้านการพลศึกษานับว่ามีบทบาทสำคัญในชีวิตความเป็นอยู่ของชาวกรีกอย่างยิ่ง

เนื่องจากประเทศกรีกมีลักษณะภูมิศาสตร์ที่เต็มไปด้วยภูเขา ความเป็นอยู่ในสมัยนั้นจึงเป็นไปอย่างหยาบ ๆ กรีกจะแบ่งออกเป็นรัฐ โดยแต่ละรัฐปกครองตนเอง และเมื่อแต่ละรัฐคิดที่จะแย่งกันเป็นใหญ่ จึงมีการรบพุ่งกันอยู่เสมอ รัฐที่สำคัญและเข้มแข็งมีอยู่สองรัฐคือ เอเธนส์ และสปาร์ต้า ชาวกรีกมีความเชื่อในพระเจ้าต่าง ๆ หลายองค์ด้วยกัน เช่น

1. เทพเจ้าซีอุส (Zeus) เป็นประธานหรือพระเจ้าองค์ใหญ่ที่สุดในบรรดาพระเจ้าทั้งหลาย
2. พระเจ้าอะธินา (Athena) คือเทพธิดาแห่งความเฉลียวฉลาด
3. เทพเจ้าอะพอลโล (Apollo) คือเทพเจ้าแห่งแสงสว่างกับความจริง
4. เทพเจ้าเฮอร์เมส (Hermes) คือเทพเจ้าแห่งการสื่อสาร
5. เทพเจ้าอาเรส (Ares) คือเทพเจ้าแห่งสงคราม
6. เทพเจ้าอาร์ทีมิส (Artemis) คือเทพธิดาแห่งการล่าสัตว์

ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้าเหล่านี้สถิตอยู่บนยอดเขาโอลิมปัส (Olimpus) คล้ายกับเป็นผู้ชี้ชะตาของชาวกรีก ชาวกรีกจึงพยายามที่จะเอาใจ ทำความเข้าใจ และสนิทกับพระเจ้า โดยการบวงสรวงหรือทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อฉลองพระเกียรติของพระเจ้าเหล่านั้น ดังนั้น เวลากระทำพิธีหรือมีงานฉลองมหกรรมใด ๆ ชาวกรีกจะจัดการแข่งขันกีฬาขึ้น ณ บริเวณยอดเขาโอลิมปัส แต่ต่อมาคนมาร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก จึงย้ายสถานที่ลงมาที่ราบเชิงเขาโอลิมปัส เพื่อเป็นการถวายเป็นคารพบูชาต่อเทพเจ้าซีอุส ประธานแห่งเทพเจ้าทั้งหลายของตนอย่างโหฬาร อนึ่งเมื่อเสร็จสิ้นการบวงสรวงตามพิธีการทางศาสนาแล้ว ก็มีการจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ ขึ้นดังได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งการแข่งขันจะไม่มีพิธีรีตองอะไรมากนัก เป็นเพียงแข่งขันไปตามที่กำหนดให้เท่านั้นผู้ชนะของการแข่งขันก็ได้รับรางวัล ความมุ่งหมายในการแข่งขันของกรีกสมัยนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้พลเมืองมีสุขภาพสมบูรณ์ และมีร่างกายที่สมส่วนสวยงาม

เมื่อกรีกเสื่อมอำนาจลงและต้องตกอยู่ภายใต้การครอบครองของชนชาติโรมัน การกีฬาของกรีกเริ่มเสื่อมโทรมลงตามลำดับ จนถึงปี พ.ศ. 937 ซีโอดอซีอุส มหาราชแห่งโรมัน ประกาศห้ามชาวกรีกประชุมแข่งขันกีฬาอีก จึงทำให้การเล่นกีฬาของกรีกต้องล้มเลิกไปเป็นเวลานานถึง 15 ศตวรรษ

สมัยโรมัน ต่อมาในปลายสมัยของโฮเมอร์ มีชนเผ่าหนึ่งมาตั้งรกรากอยู่บนฝั่งแม่น้ำไทเบอร์ ด้านตะวันออกของกรีก ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นพวกโรมันชาตินี้กรบ มีความกล้าหาญอดทน

และมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ขึ้นมาพร้อม ๆ กับความเสื่อมลงของประเทศกรีก ชาวโรมันนิยมและศรัทธาพลศึกษามากเป็นชีวิตจิตใจ เขาถือว่าพลศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตประจำวัน ชาวโรมันฝึกฝนบุตรของตนมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ให้มีความสามารถในเชิงดาบ โล่ห์ แหวน ในการสู้รบบนหลังม้า รวมทั้ง การต่อสู้ประเภทอื่นๆ สนามฝึกหัดกีฬาเหล่านี้เรียกว่า แคมป์สมาร์ติอุส (Campusmartius) เป็นสนามกว้างใหญ่อยู่นอกตัวเมือง และมีสถานฝึกแข่งว่ายน้ำสำคัญเรียกว่า เฮอร์มา (Therma) และมีสนามกีฬาแห่งชาติขนาดใหญ่ในกรุงโรมที่จุคนได้ถึง 200,000 คน เรียกว่า โคลิเซียม (Coliseum)

ชาวโรมันชายทุกคนต้องเป็นทหารในยามสงคราม เขาจึงฝึกพลศึกษาการต่อสู้แบบต่าง ๆ ในค่ายฝึกเสมอ ด้วยผลแห่งการฝึกพลศึกษา การกีฬา และเชิงรบแต่เยาว์วัยของประชาชน โรมันจึงมีกองทัพอันเข้มแข็ง และสามารถแผ่อำนาจเข้าครองดินแดนรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และยุโรปตะวันตกบางตอน รวมขึ้นเป็นราชอาณาจักรโรมัน (The Roman Empire) ต่อมาราชอาณาจักรโรมันก็เสื่อมลงเนื่องจากสาเหตุหลายประการ การเสื่อมความนิยมในพลศึกษาซึ่งเป็นมูลเหตุสำคัญข้อหนึ่ง เพราะชาวโรมันกลับเห็นว่าพลศึกษาเป็นของต่ำ จึงเลิกเล่นกีฬาหันไปใช้พวกทาสแกลดิเอเตอร์ (Gladiators) ต่อสู้กันเองบางครั้งก็ต่อสู้กับสัตว์ร้ายและเห็นว่าการศึกษาวិชาการมีประโยชน์กว่าวิชาพลศึกษา ดังนั้นโรมันจึงกลายเป็นชาติที่อ่อนแอ จนถึงกับใช้ทหารรับจ้างในยามศึกสงครามแล้วในที่สุดก็พ่ายแพ้แก่ชนชาวติวตัน (Tue Ton) อันเป็นชาติที่นิยมกีฬากลางแจ้ง และมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์

สมัยปัจจุบัน พ.ศ. 2435 นักกีฬาชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่ง มีฐานันดรศักดิ์เป็น บารอน เปียร์ (ตำราบางเล่มใช้ว่าปิแอร์) เดอ กูแบร์แตง (Baron Piere de Coubertin) ท่านผู้ที่มีความสนใจในการกีฬาอย่างยิ่ง ได้พิจารณาเห็นว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศเป็นการเชื่อมความสามัคคี ผูกมัดสัมพันธ์ภาพระหว่างชาติต่าง ๆ ที่ร่วมการแข่งขันด้วยกัน เป็นการสมาคมชั้นสูง เพื่อแลกเปลี่ยนจิตใจของนักกีฬาอันแท้จริงต่อกัน ไม่มีการผิตพ้องหมองใจกัน ซึ่งการแข่งขันกีฬาโอลิมเปียดสมัยโบราณได้ยุติลงเมื่อ พ.ศ. 935 เป็นเหตุที่ทำให้ห้วงสัมพันธ์ภาพในการกีฬาขาดสะบั้นลง และเป็นที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง

ท่านผู้ซึ่งได้เชื้อเชิญสหายคือ ศาสตราจารย์ W. Stone แห่งสหรัฐอเมริกา Victor Black แห่งสวีเดน Dr. Jiriguch แห่งโบเฮเมีย Sir Johe Astenley แห่งบริเตนใหญ่ ร่วมกันเปิดการประชุมกีฬาโอลิมปิกขึ้นใหม่ โดยยึดเอาอุดมคติแห่งความยุติธรรม อ่อนโยน สุภาพ มั่นคง และกำลังเป็นมูลฐานตามวัตถุประสงค์ของโอลิมเปียดโบราณที่ว่า Citus, Altius, Fortius (เร็ว, สูง, แรง) ผู้สนใจการกีฬาคณะนี้ได้ปรึกษาหารือกัน จนกระทั่งวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2437 จึงได้เกิดการประชุมใหญ่ ระหว่างผู้แทนประเทศต่างๆ ที่เมืองเซอร์มอนน์ ประเทศฝรั่งเศส และได้ประกาศตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศ (International Olympic Committee) และตกลงกันให้มีการชุมนุมกีฬาโอลิมปิกครั้งแรกของสมัยปัจจุบันที่กรุงเอเธนส์ ประเทศ กรีก ใน พ.ศ. 2439 บารอน เปียร์ เดอ กูแบร์แตง

ได้มอบคำขวัญให้ไว้แก่การแข่งขันโอลิมปิกสมัยปัจจุบันนี้ว่า "สาระสำคัญในการแข่งขันโอลิมปิก ไม่ใช่ชัยชนะ แต่สำคัญอยู่ที่การเข้าร่วมแข่งขัน 4 ปีต่อ 1 ครั้ง โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันระหว่างประเทศในเครือสมาชิก" โดยความคิดของ บาริน เปียร์ เดอ กูแบรแตง ที่ได้รื้อฟื้นการแข่งขันโอลิมปิกขึ้น มิใช่เฉพาะเพื่อชัยชนะของผู้แข่งขันเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญ คือ การเข้าร่วมก่อให้เกิดสุขสันติภาพระหว่างชาติ และก้าวไปสู่สันติของโลก

สำหรับการแข่งขันกรีฑาในประเทศไทยนั้น กระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน) ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรก ในวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2440 ที่ท้องสนามหลวง ในพิธีเปิดการแข่งขันครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเป็นประธานเปิดการแข่งขัน และทอดพระเนตรการแข่งขัน นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำทุกปีตลอดมา

ปี พ.ศ. 2476 รัฐบาลได้จัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น โดยมีนโยบายส่งเสริมการกีฬาของชาติ ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น หลังจากก่อตั้งกรมพลศึกษาแล้ว กีฬาและกรีฑาก็ได้รับการสนับสนุนมากยิ่งขึ้น โดยจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาระหว่างโรงเรียน ระหว่างมหาวิทยาลัย และกรีฑาประชาชน

ปี พ.ศ. 2484 การแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำปี ได้ย้ายมาแข่งขันในกรีฑาสถาน (สนามศุภชลาศัย) เป็นครั้งแรก โดยได้ปรับปรุงสนามและด้านอำนวยความสะดวกการแข่งขันให้เป็นไปตามกติกากรีฑาระหว่างประเทศมากที่สุด เช่น ใช้เครื่องวัดกำลังลม เครื่องตรวจทิศทางลม เครื่องกวดนาฬิกาด้วยไฟฟ้า เปลี่ยนการแต่งกายเครื่องแบบของกรรมการตัดสินมาเป็นชุดขาวล้วนเริ่มมีการบันทึกและรับรองสถิติที่นักกีฬาทำขึ้นในสนามมาตรฐานแห่งนี้

ปี พ.ศ. 2494 ได้มีการจัดตั้งสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยขึ้น ซึ่งอยู่ในความอุปการะของกรมพลศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบแทนกรมพลศึกษาจัดดำเนินการแข่งขันกรีฑามหาวิทยาลัยและประชาชน และในปีเดียวกันนี้ประเทศไทยยังส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 1 ที่กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย ต่อมาประเทศไทยยังได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ถึง 4 ครั้ง คือ เอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ. 2509 ครั้งที่ 6 ในปี พ.ศ. 2513 ครั้งที่ 8 ในปี พ.ศ. 2521 และครั้งที่ 13 ในปี พ.ศ. 2541

ปี พ.ศ. 2495 ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์เป็นครั้งแรก ในการแข่งขันโอลิมปิก ครั้งที่ 5 ณ กรุงเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ โดยมีนักกีฬากรีฑา เข้าร่วมการแข่งขัน 8 คน และเจ้าหน้าที่ 5 คน รวม 13 คน

ปี พ.ศ. 2507 ได้จัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้น มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมกีฬาประชาชน โดยจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาและกีฬาต่างๆ เป็นประจำทุกปี ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า "กีฬาชาติ" และถือว่ากรีฑาเป็นกีฬาหลักที่ต้องจัดให้มีการแข่งขันทุกครั้ง

ปี พ.ศ. 2508 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ได้ทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ รับสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย เข้าอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์

ปี พ.ศ. 2510 องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ได้เริ่มจัดการแข่งขันกีฬาเขตขึ้น (กีฬาแห่งชาติ ในปัจจุบัน) มีการแข่งขันทุกปี หมุนเวียนไปตามจังหวัดต่างๆ เพื่อขยายการกีฬาให้ครอบคลุมทั่ว ทุกภาค และคัดเลือกนักกีฬาดีเด่นไว้แข่งขันกีฬาระหว่างชาติต่อไป

ปี พ.ศ. 2528 เปลี่ยนชื่อจากองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย เป็น “การกีฬาแห่งประเทศไทย”

ปี พ.ศ. 2540 การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ปรับปรุงรูปแบบการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ในระบบใหม่ เป็นการแข่งขันระดับตัวแทนจังหวัดสู่การเป็นตัวแทนระดับภาคโดยมีการจัดการแข่งขัน 2 ปีต่อครั้ง ระบบใหม่นี้เริ่มใช้ครั้งแรกในกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ในปี พ.ศ. 2543 ที่กรุงเทพมหานคร

2. ประโยชน์และคุณค่าของกรีฑา

กรีฑาเป็นกิจกรรมกีฬาประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งในฐานะ กิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ และกิจกรรมกีฬาเพื่อการแข่งขัน ซึ่งประกอบไปด้วยกรีฑา ประเภทลู่และประเภทลาน อย่างไรก็ตามโดยภาพรวมแล้วกรีฑามีประโยชน์ และคุณค่าดังต่อไปนี้

อุทัย สงวนพงศ์ (2533) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่นกรีฑา ดังนี้

1. ช่วยทำให้กล้ามเนื้อสมบูรณ์แข็งแรง
2. ช่วยให้ระบบประสาทดีขึ้น ทำให้อ่อนหลับได้ดี
3. ช่วยทำให้ระบบการหายใจดีขึ้น ทรวงอกมีขนาดใหญ่ขึ้น
4. ช่วยทำให้เส้นโลหิตขยายโตขึ้น ส่งผลให้การไหลเวียนของโลหิตดี ทำให้ร่างกายได้รับ

ออกซิเจนมากขึ้นด้วย

5. ช่วยทำให้ระบบการย่อยและระบบการขับถ่ายทำงานได้ดีขึ้น
6. ช่วยทำให้ร่างกายมีความอดทนต่อการทำงาน เหนื่อยช้าและหายเหนื่อยเร็ว
7. ช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงมีความต้านทานโรคได้ดี
8. ช่วยทำให้ร่างกายมีรูปร่างได้สัดส่วน มีบุคลิกภาพดี
9. ช่วยทำให้มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส สนุกสนานเพลิดเพลิน
10. เป็นวิธีช่วยลดไขมันในร่างกายได้วิธีหนึ่ง

ในทำนองเดียวกัน เจริญ กระบวนรัตน์ (2540) ได้อธิบายว่า การวิ่งที่เหมาะสมกับเพศ วัยและสภาพของร่างกาย ตลอดจนมีการฝึกอย่างถูกหลักเกณฑ์และวิธีการ ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ ต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม เช่นเดียวกับกีฬาชนิดอื่น ๆ ดังนี้

ประโยชน์ทางด้านร่างกาย

1. ช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกาย ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง สมบูรณ์ มีความคล่องแคล่วว่องไว มีความทรหดอดทน
2. ช่วยเสริมบุคลิกภาพให้เป็นผู้สง่างามสมส่วน สง่าผ่าเผย การทรงตัวดี
3. ช่วยให้อวัยวะและระบบต่าง ๆ ของร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เช่น ระบบการหมุนเวียนโลหิต ระบบหายใจ ระบบย่อยอาหาร
4. ช่วยให้ร่างกายมีความอดทน ทำงานได้นาน เหนื่อยช้าและหายเหนื่อยเร็ว
5. ช่วยระบายพลังงานส่วนเกินออกไปในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น
6. ช่วยให้ร่างกายมีความต้านทานโรคได้ดี

ประโยชน์ทางด้านจิตใจและอารมณ์

1. ช่วยให้ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความกล้าในการตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้
2. ช่วยทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ไร้ใจและตื่นเต้น
3. ช่วยให้มีอารมณ์และจิตใจแจ่มใส ไร้เรง
4. ช่วยระบายความตึงเครียด หลังจากที่ต้องตรากตรำจากการทำงาน

ประโยชน์ทางด้านสังคม

1. ช่วยให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะและรู้จัก
2. ช่วยให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย ปฏิบัติตามกฎระเบียบ กติกาอย่างเคร่งครัด
3. ช่วยแก้ปัญหาของสังคม โดยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
4. ช่วยให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี
5. ช่วยก่อให้เกิดสัมพันธ์ไมตรี และความสามัคคีระหว่างผู้เล่นทั้งสองฝ่าย
6. ช่วยก่อให้เกิดสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศโดยใช้การแข่งขันกรีฑาเป็นสื่อ

จากประโยชน์ของกรีฑาหรือที่พูดกันโดยทั่วไปว่าการวิ่งสามารถสรุปได้ว่า กรีฑาหรือการวิ่งมีประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวครอบคลุมทุกด้าน ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์ แต่ทั้งนี้จะต้องเหมาะสมกับเพศ วัย และสภาพของร่างกายด้วย

การวิ่งระยะสั้น

1. ความหมายของการวิ่งระยะสั้น

รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2545) ได้ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นไว้ว่า การวิ่งระยะสั้น หมายถึง การวิ่งในทางวิ่งหรือลู่วิ่งที่เรียบ ซึ่งมีระยะทางวิ่งไม่เกิน 400 เมตร นับจากจุดเริ่มต้นนักกีฬา แต่ละคนจะต้องวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร 400 เมตร

สมชาย ไกรสังข์ (2542) ได้ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นไว้ว่า หมายถึง การวิ่งแข่งขัน ตามความนิยมของสากลคือในระยะทาง 100 200 และ 400 เมตร ซึ่งสนามแข่งขันจะเป็น ทางเรียบมี ช่องวิ่งของผู้เข้าแข่งขันโดยเฉพาะตัวไม่มีสิ่งกีดขวาง จึงทำให้ผู้เข้าแข่งขันสามารถวิ่งได้ด้วยความเร็ว สูงสุดตลอดระยะทางที่แข่งขันได้

สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ และคณะ (2546) ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นว่า หมายถึง การวิ่งในระยะไม่เกิน 400 เมตร นับจากจุดเริ่มต้นถึงเส้นชัย

พัฒน์ อุตตโมบล (2546) ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นว่า หมายถึง การวิ่งระยะ ทางการวิ่งไม่เกิน 400 เมตร ซึ่งผู้วิ่งต้องอยู่ในช่องวิ่งของตนเองตลอด

ชนินทร์ ยุกตะนันท์ (2547) ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นว่า หมายถึง การวิ่งในทาง วิ่งหรือลู่วิ่งที่เรียบ ซึ่งมีระยะในการวิ่งไม่เกิน 400 เมตร นับจากจุดเริ่มต้น

จากการที่มีผู้ให้ความหมายของการวิ่งระยะสั้นสรุปได้ว่า การวิ่งระยะสั้น คือ การวิ่งในลู่วิ่ง ในระยะทางไม่เกิน 400 เมตรจากจุดเริ่มต้นถึงเส้นชัย

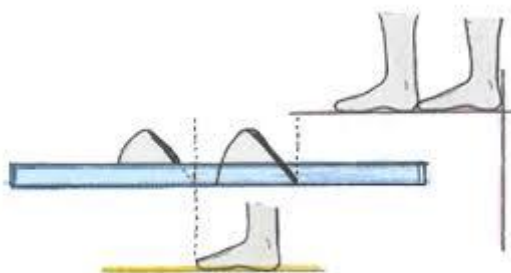
2. ทักษะและเทคนิคในการวิ่งระยะสั้น

นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการวิ่งระยะสั้น นอกจากจะมีสมรรถภาพทางกายดี โดยเฉพาะความเร็วดีแล้ว ยังต้องมีทักษะ ตลอดจนเทคนิคการวิ่งที่ดีด้วย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Harald and Wolfgang (n.d. อ้างอิงจาก; ธารรัชต์ น้อยรักษา. 2542. การสร้าง แบบทดสอบทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น) ได้อธิบายว่า ทักษะและ เทคนิคการวิ่งแบ่งออกเป็น 5 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการตั้งต้น

1.1 การจัดที่ยันเท้า (Starting Blocks)

ภาพ 2.1 การจัดที่ยันเท้า

ที่มา: ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคและวิธีการจัดที่ยันเท้า

1. การวางที่ยันเท้า (Starting Blocks) จะวางอยู่ใกล้ขอบนอกของช่องวิ่ง และวางเฉียงเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง
 2. จัดที่ยันเท้าหน้า (Front Block) ให้ห่างจากเส้นเริ่ม (Starting Line) ประมาณ $1\frac{1}{2}$ ฝ่าเท้าของตนเอง
 3. จัดที่ยันเท้าหลัง (Rear Block) ให้ห่างจากที่ยันเท้าหน้า (Front Block) ประมาณ $1\frac{1}{2}$ ฝ่าเท้าของตนเอง
 4. จัดที่ยันเท้าหน้า (Front Block) ให้เอนมากกว่าที่ยันเท้าหลัง (Rear Block)
- การวางStarting blocks

1.2 การเข้าที่ (On your marks)

ภาพ 2.2 การวางมือ เท้า และเข้าในการเข้าที่

ที่มา: ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคและวิธีการเข้าที่

1. ปลายเท้าทั้งสองข้าง จะต้องวางสัมผัสพื้น
2. เข้าหลังวางอยู่บนพื้น
3. วางมือทั้งสองบนพื้นห่างกันประมาณความกว้างของไหล่ นิ้วมือวางเป็นรูปถ้วย ใช้นิ้วก้อยตัวส่วนหนึ่งอยู่บนเข่าที่วางบนพื้น
4. ศีรษะให้อยู่ระดับเดียวกับหลัง ตามองลงที่พื้น

1.3 การเตรียมตัวออกวิ่ง (Set)

ภาพ 2.3 การจัดตำแหน่งของเท้าและสโปกในการเตรียมตัวออกวิ่ง
ที่มา: ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคและวิธีการเตรียมตัวออกวิ่ง

1. กดส้นเท้าไปข้างหลัง
2. เข่าของขาหน้าองประมาณ 90 องศา
3. เข่าของขาหลังองประมาณ 120 - 140 องศา
4. ยกสโปกให้สูงกว่าหัวไหล่เล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า
5. หัวไหล่จะโน้มลงมือไปข้างหน้าเล็กน้อย หรือแขนตั้งฉากกับพื้น

2. ทักษะการออกวิ่ง

2.1 การพุ่งตัวออกจากที่ยันเท้า (Drive)

ภาพ 2.4 การจัดลำตัว ศีรษะ มือ เท้า เข่า และสโปกในการพุ่งตัวออกจากที่ยันเท้า
ที่มา: ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคและวิธีการพุ่งตัวออกจากที่ยันเท้า

1. ลำตัวเหยียดตรงไปข้างหน้าและยกขึ้น ปลายเท้าออกแรงถีบที่ยันเท้า
2. ยกมือทั้งสองขึ้นจากพื้นพร้อมกัน แล้วเหวี่ยงแขนสลับกัน

3. ถีบส่งด้วยเท้าหลังออกอย่างแรง แล้วก้าวสั้น ๆ ไปข้างหน้า ในขณะที่เท้าหน้าออกแรง ถีบส่งน้อยกว่า แต่ให้ก้าวเท้ายาวกว่า

4. ก้าวเท้าหลังไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

5. ทั้งเข่าและสะโพกจะเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง

2.2 การเร่งความเร็ว (Acceleration)

ภาพ 2.5 การจัดลำดับตัวในการเร่งความเร็ว

ที่มา: ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคและวิธีการเร่งความเร็ว

1. เมื่อเท้าหน้าสัมผัสพื้นให้ถีบส่งอย่างรวดเร็ว วิ่งลงด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้า (ball of the foot)

2. โน้มลำตัวไปข้างหน้าไว้

3. ขาหลังจะอยู่ขนานกับพื้น

4. ช่วงก้าวยาวขึ้นและความถี่แต่ละก้าวเพิ่มขึ้น

5. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้า ๆ หลังจากผ่าน 20 - 30 เมตร

3. ทักษะการวิ่งทางตรง

ทักษะการวิ่งทางตรงเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการวิ่ง ซึ่งนักกีฬาจะต้องฝึกให้เกิดความชำนาญและถูกต้อง มีทักษะดังนี้

3.1 แกว่งแขน

การแกว่งแขนเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการวิ่ง เพราะมีส่วนให้เกิดความสมดุลและการทรงตัวที่ดีในขณะวิ่ง ถ้านักกีฬาได้รับการฝึกทักษะที่ถูกต้อง ดังที่ รังสฤษฎ์ บุญชโล (2545) ได้กล่าวถึงลักษณะของการแกว่งแขนวิ่งไว้ ดังนี้

3.1.1 ขณะแกว่งแขนไปทางด้านหน้าหรือด้านหลัง ข้อศอกจะผ่านใกล้กับด้านข้างลำตัว โดยมีหัวไหล่เป็นจุดหมุนทำให้เกิดการเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ ศอกควรจะทำมุม 90 องศา มือของแขนข้างที่ถูกแกว่งไปด้านหลังควรอยู่เลยและสูงกว่าระดับสะโพกเล็กน้อย

3.1.2 มือของแขนข้างที่ถูกแกว่งมาทางด้านหน้าควรสูงระดับไหล่ และดึงแกว่งกลับไปทางด้านหลังให้สูง และห่างจากสะโพกประมาณ 6 - 8 นิ้ว

3.1.3 การกำมือในขณะแกว่งแขนวิ่ง ควรกำหลวม ๆ หรืออาจจะปล่อยนิ้วเหยียดในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกำมือแน่นเพราะจะทำให้เกิดอาการเกร็งและเมื่อยลำเร็ว

3.2 การวางเท้าสัมผัสพื้น (Support Phase) มีเทคนิคดังนี้

ภาพ 2.6 การวางเท้าในขณะวิ่ง

ที่มา: ธารรัตน์ น้อยรักษา (2542)

เทคนิคการวางเท้าในขณะวิ่ง

1. วางเท้าลงสัมผัสพื้นด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้า (ball of the foot)
2. ขาข้างที่สัมผัสพื้นให้งอเข่าเล็กน้อย ขาอีกข้างยกให้สั้นเท้าชิดสะโพกมากที่สุดและเหวี่ยงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว
3. สะโพก เข่า และข้อเท้าจะต้องเหยียดตึงในจังหวะที่ takeoff
4. ต้นขาข้างที่เหวี่ยงขึ้นให้ยกขึ้นขนานกับพื้น และรวดเร็ว ลำตัวตรงไปข้างหน้า แขนไม่ยกสูงกว่าลำตัว มิฉะนั้นจะมีแรงต้านไปข้างหลัง (ชุมพล ปานเกตุ. 2540)

3.3 การลอยตัวในอากาศ (Flight) มีเทคนิคดังนี้

ภาพ 2.7 การลอยตัวในขณะวิ่ง

ที่มา: ชุมพล ปานเกตุ (2540)

เทคนิคการลอยตัวในขณะวิ่ง

1. กระตุกเข้าไปข้างหน้าและยกขึ้นสูง
2. ขณะที่เท้าข้างที่สัมผัสพื้น ให้อีกข้างหนึ่งไปข้างหลัง (Recovery Phase)
3. การแกว่งแขนจะต้องไม่เกร็ง

4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง

สมชาย ไกรสังข์ (2542) ได้กล่าวว่า การวิ่งทางโค้งจะมีขึ้นในการวิ่งระยะทาง 200 และ 400 เมตร ในการวิ่งนักกรีฑาจะเริ่มออกวิ่งบนทางโค้งก่อนวิ่งเข้าสู่ทางตรง ฉะนั้นการเริ่มต้นออกวิ่งของนักกรีฑาควรอยู่ใกล้ขอบนอกของลู่วิ่ง และเมื่อออกวิ่งให้วิ่งตรงเข้าหาขอบลู่วิ่งด้านในแนวเส้นตรง จากนั้นจึงค่อยวิ่งชิดลู่วิ่งในไปตลอดระยะทางจนเข้าถึงเส้นชัย ทั้งนี้เพื่อการออกตัวและทรงตัวที่ดี

ภาพ 2.8 การวิ่งบนทางโค้ง

ที่มา: สมชาย ไกรสังข์ (2542)

อุทัย สวงนพวงศ์ (2533) ได้อธิบายว่า การวิ่งบนทางโค้งที่โค้งจำเป็นต้องแก้ไขแรงเหวี่ยง โดยเอนตัวและเอียงศีรษะ เข้าหาขอบในของช่องวิ่งเล็กน้อย แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น ขณะเหวี่ยงแขนขึ้นข้างหน้าให้ตัดเฉียงลำตัวเล็กน้อย ปลายเท้าทั้งสองพยายามจรดพื้น ให้เป็นเส้นขนานไปกับทิศทางวิ่ง พยายามวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่งไว้ เพราะยิ่งวิ่งห่างจากขอบในออกไปมากเท่าใดก็เท่ากับเพิ่มระยะทางให้ตนเองมากยิ่งขึ้น

5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย

รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2545) ได้อธิบายว่า การวิ่งผ่านเส้นชัยเป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายในการแข่งขัน ซึ่งมีความสำคัญไม่แพ้กับการเริ่มต้น บางครั้งการตัดสินใจด้วยสายตาไม่อาจชี้ขาดลงไปได้ว่าใครชนะ

ดังนั้นการฝึกเข้าเส้นชัยได้รวดเร็ว ย่อมได้เปรียบคู่แข่งแน่นอน มีอยู่ 3 วิธีคือ

1. วิ่งธรรมดา คือ การวิ่งผ่านเส้นชัยอย่างธรรมดา โดยการเร่งฝีเท้าในระยะสุดท้าย 15 - 20 เมตร ผ่านเส้นชัยไปโดยไม่ชะลอฝีเท้า การเข้าเส้นชัยแบบนี้ใช้ในโอกาสที่นำคู่ต่อสู้มาก ๆ หรือที่เป็นระยะยาว ๆ ดังภาพ 2.9

ภาพ 2.9 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบวิ่งธรรมดา

ที่มา: รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2545)

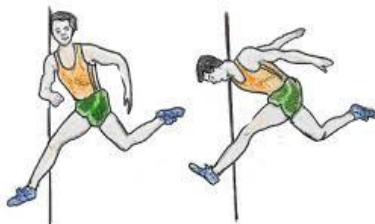
2. ใช้การกอดหน้าอก หลังจากเร่งฝีเท้ามาเต็มที่แล้วเหลือระยะทางอีก 2 - 3 ก้าว ให้ก้าวยาวเหยียดพื้น พร้อมกับกอดตัวพุ่งหน้าอกไปข้างหน้าผ่านเส้นชัย ดังภาพ 2.10

ภาพ 2.10 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบการกอดหน้าอก

ที่มา: รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2545)

3. การเอียงไหล่เข้าเส้นชัย ปฏิบัติแบบคล้ายกับการกอดหน้าอกเข้า แต่ให้เอียงไหล่ข้างใดข้างหนึ่งเข้าแทน ถ้าฝึกได้ชำนาญจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดถ้าหากไม่ชำนาญก็ไม่ควรใช้ เพราะหากเกิดการผิดพลาดจะเป็นอันตรายกับข้อเท้าได้ ดังภาพ 2.11

ภาพ 2.11 แสดงการวิ่งผ่านเส้นชัยแบบการเอียงไหล่เข้า
ที่มา: รังสฤษฏี บุญชลอ (2545)

หลักการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการที่สำคัญของการจัดการศึกษาโดยเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าการจัดการศึกษาจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด และวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาหรือไม่นั้น อาศัยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการทดสอบ

1. ความหมายของการประเมินผล

Scriven (n.d. อ้างอิงจาก; วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้. 2538. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อบ่งถึงคุณค่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใด

Ebel and Frisbie (n.d. อ้างอิงจาก; วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้. 2538. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) ได้ให้ความหมายว่าการประเมินผลเป็นการตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพหรือคุณค่าของวัตถุประสงค์ของโครงการศึกษา พฤติกรรมการทำงานของคน งานหรือความรู้ความสามารถของนักเรียนของการศึกษาหรือการเรียนการสอนนั้น

การประเมินผลแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะสรุปได้ดังนี้

1. การประเมินเชิงปริมาณ (Quantitative Evaluation) เป็นการประเมินที่ทำ การวัดออกมาเป็นจำนวน ตัวเลข เช่น การวัดความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร จะได้เป็นระยะเวลาซึ่งวัดด้วยนาฬิกาจับเวลา การวัดระยะทางในการยืนกระโดดไกล จะได้ผลเป็นระยะทางจากการวัดด้วยเทปวัด การทำ ลูก- นิ่ง 1 นาที จะได้จำนวนครั้งที่ปฏิบัติได้ และการยิงประตูบาสเกตบอลได้แป้นภายในเวลา 30 วินาที จะได้จำนวนครั้งที่ยิงประตูได้ เป็นต้น ซึ่งแบบทดสอบที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นแบบทดสอบปรนัย (Objective Test) จะมีลักษณะการทดสอบที่ชัดเจน ผู้ให้คะแนนจึงไม่มีผลต่อการให้คะแนน

2. การประเมินเชิงคุณภาพ (Qualitative Evaluation) เป็นการประเมินความถูกต้อง ความสวยงามของการปฏิบัติหรือความสามารถในกีฬานิตต่าง ๆ ที่ไม่สามารถประเมินในเชิงปริมาณได้ เช่น ยิมนาสติกลีลา กระโดดน้ำ การเดินร่ำ กิจกรรมเข้าจังหวะ ดาบสากล หรือท่าทางการเหยียดไม้

กอล์ฟ เป็นต้น ส่วนใหญ่จะเป็นการประเมินด้วยการสังเกตของครูผู้สอน (Subjective Test) ซึ่งจะมีผลต่อการให้คะแนนเพราะบางครั้งอาจจะเกิดจากความพึงพอใจของผู้ให้คะแนนแต่ละคน

2. การวัดและประเมินผลวิชากรีฑา

การวัดและประเมินผลวิชากรีฑาเป็นการประเมินเชิงคุณภาพ (Qualitative Evaluation) โดยวิธีการที่ใช้มากที่สุด คือ การสังเกต ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอย่างยิ่งเนื่องจากผู้ตรวจหรือผู้ให้คะแนน มีผลต่อการให้คะแนนความเป็นปรนัย (Objectivity) คือความสอดคล้องในการให้คะแนนของผู้ตรวจหรือผู้ให้คะแนน (กรรวิ บุญชัย. 2546) ซึ่งวีรียา บุญชัย (2529) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า

“ปัญหาของการประเมินโดยครูนั้น ข้อมูลที่ได้ ขาดความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ ประสิทธิภาพ และความเป็นปรนัย” และอนันต์ ศรีโสภา (2525) ยังได้เสนอแนะว่า เครื่องมือที่สามารถช่วยครูหรือผู้ทดสอบในการสังเกตจะมีความเป็นปรนัยมากขึ้น ได้แก่ แบบประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Baumgartner and Jackson (1991. อ้างอิงจาก; ถาวรเขียนเสมอ. 2540. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะยิมนาสติกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพิษณุโลก) ที่ได้กล่าวถึง แบบประเมินค่า เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งสำหรับการบันทึกการสังเกตและครุุ่มงที่พฤติกรรมที่สำคัญที่ทำการสังเกต

ส่วน Baumgartner and Jackson (1982. อ้างอิงจาก; กรรวิ บุญชัย. 2546. **สมุดบันทึกกิจกรรมวิชา 172341: ทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้า**) ได้กล่าวถึงแบบประเมินค่าไว้ว่า แบบประเมินค่า (Rating Scales) หมายถึง ระบบการให้คะแนนที่จะทำให้การประเมินแบบ (Subjective Evaluation) การประเมินโดยครูใช้การสังเกตการปฏิบัติหรือการกระทำ ของผู้เรียนให้มีความเป็นปรนัย (Objectivity) มากยิ่งขึ้น ซึ่งกรรวิ บุญชัย (2546) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า แบบประเมินค่าคือลักษณะบางอย่างไม่สามารถวัดได้โดยตรง เช่น ความกล้าหาญ ความต้องการชนะ ความเชื่อมั่น ความซื่อสัตย์ ความสวยงามในการเต้นรำ ความก้าวร้าว การตรง ต่อเวลา ความรับผิดชอบ สิ่งเหล่านี้วัดได้ยาก แต่ต้องทำการวัด

นอกจากนี้ วีรียา บุญชัย (2529) ได้กล่าวถึงข้อดีของการวัดและประเมินผลโดยใช้แบบประเมินค่าไว้ดังนี้

...การประเมินค่าทักษะต่าง ๆ ซึ่งข้อทดสอบแต่ละข้อมีรายละเอียดเพิ่มเติมจะช่วยให้การประเมินโดยครูนั้น มีความเป็นปรนัยมากขึ้น แบบทดสอบที่กล่าวมาแล้วมีลักษณะเป็นแบบปรนัย ดังนั้น ครู (ผู้ทดสอบ) ไม่มีผลต่อการให้คะแนนนักเรียนแต่ละคน ซึ่งแตกต่างไปจากการประเมินผลโดยครูอย่างเดียว ถึงแม้แบบประเมินค่าจะขาดคุณลักษณะต่าง ๆ ไปแต่ก็ยังมีคามจำเป็นในการประเมินผลวิชาพลศึกษา เพราะกิจกรรมบางประเภทไม่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย การเล่นทีมในกีฬาประเภทต่าง ๆ ดังนั้นการวัดและประเมินค่าจะเหมาะสมมากกว่า

จากที่กล่าวถึงแบบประเมินค่ามาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า การวัดและประเมินผลวิชาชีพการศึกษามีการวัดและประเมินทางการปฏิบัติทักษะเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นครูผู้สอนส่วนใหญ่เลือกใช้วิธีการประเมินโดยการสังเกตและใช้แบบประเมินค่า ซึ่ง บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2535) ที่ได้กล่าวว่า ...วิธีที่จะช่วยในการวัดการปฏิบัติ คือการสังเกต โดยมีเครื่องมือช่วยการสังเกตที่เป็นเครื่องมือมาตรฐาน เช่น กล้องถ่ายภาพยนตร์ กล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูป เทปบันทึกเสียง นาฬิกาเป็นต้นแล้วยังมีเครื่องมือช่วยการสังเกตที่สร้างขึ้นเองได้ที่สำคัญได้แก่ แบบสำรวจรายการ (Checklist) แบบบัตรคะแนน (Score Cards) แบบเทียบตัวอย่าง (The Specimen) และแบบประเมินค่า (Rating Scales)...

แบบประเมินค่าเป็นวิธีในการบันทึกการสังเกตและให้ครูมุ่งที่พฤติกรรมที่สำคัญที่ทำการสังเกต (Barrow. 1979. อ้างอิงจาก; ยงยุทธ ต้นสาลี. 2545. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาเชิงอนุรักษ์สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์) ทั้งนี้เพราะแบบประเมินค่าเป็นการนำเอากระบวนการสังเกตมาจัดลำดับเพื่อประเมินความสามารถ ลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มักใช้เป็นเครื่องมือในการสังเกต แบบประเมินค่าเป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลาเมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคอื่น ๆ หรือเป็นเครื่องมือวัดเบื้องต้น แบบประเมินค่ามีลักษณะเป็นการประเมินด้วยการสังเกตของครูผู้สอน ตามธรรมชาติของแบบประเมินค่าหากสร้างเครื่องมือให้มีคุณภาพตามคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีจะทำให้มีความเป็นปรนัยสูงขึ้น

3. องค์ประกอบของเครื่องมือที่มีคุณภาพ

ในการวัดผลทางพลศึกษานั้นจะต้องมีการระบุวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจนว่าครูพลศึกษาจะต้องวัดผลอะไรบ้าง กระบวนการในการวัดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เครื่องมือที่ใช้วัดจะต้องสามารถบอกผลได้ถูกต้องแม่นยำ ตามวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้ซึ่ง วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเครื่องมือที่มีคุณภาพ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการวัดเช่น ต้องการวัดความรู้ในวิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่ามีความรู้ในวิชาดังกล่าวจริงหรือไม่ รู้มากน้อยเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้วกลับบอกว่าผู้รับการทดสอบนั้นมีความสามารถและความรู้ในทางอื่น ก็แสดงว่าแบบทดสอบนี้ขาดความเที่ยงตรง ซึ่งบุญเรียง ขจรศิลป์ (2539) ได้จำแนกความเที่ยงตรงของแบบทดสอบออกได้ดังนี้

- 1.1 ความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (Face Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่พิจารณาอย่างผิวเผินว่าสามารถใช้วัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่ เช่น สร้างแบบทดสอบวัดความถนัดแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาว่าใช้วัดถนัดได้หรือไม่

1.2 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้วัดเนื้อหาได้ครบตามที่ขอบเขตที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มากน้อยเพียงไรนั้น พิจารณาจากเครื่องมือว่าครอบคลุมเนื้อหาต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดครบถ้วนมากน้อยเพียงใด ซึ่งการพิจารณาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้นอาจจะอาศัยตารางวิเคราะห์หลักสูตร (table of specification) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1.3 ความเที่ยงตรงตามหลักสูตร (Curricular Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือวัดพฤติกรรม หรือทักษะต่าง ๆ ได้ครบตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ การพิจารณาว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงตามหลักสูตรมากน้อยเพียงใดนั้นพิจารณาจากแบบทดสอบว่าครอบคลุมพฤติกรรมหรือทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการจะวัดได้ครบถ้วนมากน้อยเพียงไร ในการพิจารณาความเที่ยงตรงตามหลักสูตรนั้นทำนองเดียวกับการพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ อาศัยตารางวิเคราะห์หลักสูตร (table of specification) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

1.4 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในระยะเวลาเดียวกัน เช่น ถ้าผลการทดสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทำแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง สอดคล้องกับผลการสอบของนักเรียนกลุ่มเดียวกันนี้ที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาตรฐานที่มีความเที่ยงตรงสูงอยู่แล้ว แสดงว่าแบบทดสอบที่ครูสร้างเองมีความเที่ยงตรงตามสภาพ

1.5 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่าง ๆ ได้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในอนาคต

1.6 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัด หรืออธิบายพฤติกรรมหรือสิ่งที่ต้องการวัดได้ตรงตามทฤษฎี ส่วนใหญ่ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างนั้นพิจารณาในแง่ที่เครื่องมือที่ใช้วัดสิ่งที่เป็นนามธรรมและวัดโดยได้ยาก เช่น สติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ความกระวนกระวาย บุคลิกภาพ เป็นต้น

2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้นหรือข้อสอบนั้นเมื่อสอบไปแล้ว ผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้อีก การทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำ ได้เหมือนเดิม (ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังมิได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม) ซึ่งความเชื่อถือได้ของเครื่องมือของเครื่องมือสามารถหาได้หลายวิธี ดังนี้ (บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539)

2.1 การวัดความคงที่ (Measure of Stability) วิธีนี้ใช้การวัดซ้ำโดยให้ผู้สอบกลุ่มเดียวกันสอบข้อสอบชุดเดียวกันสองครั้ง โดยเว้นระยะห่างประมาณสองถึงสามสัปดาห์ การวัดโดยวิธีนี้มีหลักว่าถ้าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ชนิดที่วัดความคงที่ของผู้สอบได้จริงแล้วผลสอบสองครั้ง

ควรจะมีลักษณะใกล้เคียงกัน ดัชนีความเชื่อถือได้ที่ใช้วัดความคงที่ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลสอบทั้งสองชุด

2.2 วัดความเท่ากัน (measure of equivalence) วิธีนี้ใช้ผู้สอบกลุ่มเดียวกันสอบข้อสอบสองชุดในเวลาเล่าเรียงกัน ข้อสอบทั้งสองชุดนี้มีความคล้ายคลึงกัน วัดในเรื่องเดียวกัน และมีระดับความง่ายเท่า ๆ กัน ข้อสอบลักษณะนี้เรียกว่าแบบทดสอบคู่ขนาน วิธีนี้แก้ปัญหาวินิจฉัยที่หนึ่งในเรื่องระยะเวลา แต่ปัญหาของวิธีนี้อยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะสร้างแบบทดสอบคู่ขนานได้อย่างแท้จริง คือ แบบทดสอบสองฉบับวัดสิ่งเดียวกัน ดัชนีความเชื่อถือได้ใช้วัดความเท่ากัน คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบทั้งสองชุด

2.3 การวัดความคงที่ภายใน (measure of internal consistency) การหาค่าดัชนีของความเชื่อถือได้โดยวิธีที่ 1 และวิธีที่ 2 ที่กล่าวมาแล้วต้องอาศัยการทดสอบสองครั้งซึ่งอาจจะไม่เกิดความสะดวก ดังนั้น การวัดความคงที่ภายในจะเป็นการหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบโดยใช้แบบทดสอบเพียงครั้งเดียว ซึ่งคำนวณหาค่าดัชนีความเชื่อถือได้หลายวิธีดังนี้

2.3.1 วิธีแบ่งครึ่ง (split-half method) วิธีนี้ยึดหลักการเช่นเดียวกันกับการใช้แบบทดสอบคู่ขนาน แต่ที่จัดว่าเป็นการวัดความคงที่ภายในเพราะว่าทำ การทดสอบเพียงครั้งเดียวแล้วแบ่งข้อสอบออกเป็นสองส่วนโดยถือว่าข้อสอบสองส่วนนั้นวัดสิ่งเดียวกันโดยผู้สร้างข้อสอบพยายามสร้างข้อสอบสองส่วนให้เป็นแบบทดสอบคู่ขนาน วิธีทั่ว ๆ ไป ที่ใช้กันอยู่แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคู่กับข้อคี่ ค่าที่ได้เป็นดัชนีความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบเพียง ครึ่งฉบับ ในการคำนวณหาค่าดัชนีความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบทั้งสองฉบับใช้สูตรของ Spearman brown

2.3.2 วิธีของ Kuder – Richardson การหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจจะไม่ได้วัด ในสิ่งเดียวกัน สามารถทำได้โดยใช้วิธีของ Kuder – Richardson ซึ่งมีสองสูตร คือ K – R 20 และ K – R 21 การคำนวณค่าดัชนีความเชื่อถือได้โดยสูตรดังกล่าวนี้ ใช้ในกรณีที่ข้อสอบเป็นแบบข้อสอบแบบปรนัย คือ ถูกได้หนึ่ง ผิดได้ศูนย์

2.3.3 วิธีของ Cronbach ในกรณีที่เครื่องมือเป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยหรือเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นหรือแบบวัดเจตคติ คือ เป็นเครื่องมือที่ไม่ใช่ลักษณะที่ตอบถูกได้หนึ่ง ตอบผิดได้ศูนย์ ไม่สามารถคำนวณค่าดัชนีความเชื่อถือได้โดยวิธีของ Kuder – Richardson นี้ควรคำนวณค่าดัชนีความเชื่อถือได้โดยการคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ซึ่งเสนอแนะโดย Cronbach ซึ่งสูตรนี้พัฒนาขึ้นมาจากสูตร K – R 20

3. เกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำ ผลการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชาชนในลักษณะเดียวกัน

เกณฑ์การประเมิน (Scoring Rubric)

1. ความหมายของเกณฑ์การประเมิน

มีนักวิชาการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของเกณฑ์การประเมินไว้ดังนี้

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินหรือเกณฑ์การให้คะแนน คือ เครื่องมือการให้คะแนน Scoring Too ซึ่งเกิดจากการรวมกันระหว่างเกณฑ์การให้คะแนน Scoring criteria กับมาตราประมาณค่าหรือระดับคะแนน Scoring scale เพื่อระบุความแตกต่างของผลงานหรือประสิทธิภาพ Proficiency ของงาน สำหรับแนวทางในการที่จะนำไปใช้ในการประเมินผลงานของนักเรียนต่อไป

รุ่งศิริรินทร์ จันทร์หอม (2545) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมิน คือ เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลงานภาคการปฏิบัติในแฟ้มสะสมผลงานของนักเรียนนั้น จำ เป็นต้องมีการกำหนดแนวทางการให้คะแนนที่ชัดเจนที่สามารถบรรยายถึงสมรรถภาพ หรือความสามารถในการแสดงออกของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับคะแนน (scale) ระดับใดหรือผลงานมีคุณภาพเป็นอย่างไร ข้อมูลจากเกณฑ์การให้คะแนนสะท้อนให้ครูผู้ปกครอง และบุคคลอื่นได้ทราบว่าผู้เรียนเรียนรู้อะไรบ้าง และทำอะไรได้มากน้อยเพียงใด

จากความหมายของเกณฑ์การประเมินที่มีผู้ให้ความหมายไว้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมิน หมายถึง แนวทางการให้คะแนนความสามารถของผู้เรียนอย่างชัดเจน โดยแยกแยะระดับคะแนนอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองอยู่ในระดับคะแนนใด หรือผลงานมีคุณภาพเป็นอย่างไร

2. ความสำคัญของเกณฑ์การประเมิน

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544) กล่าวว่าสร้างเกณฑ์การประเมิน ขึ้นมาซึ่งมีความสำคัญ ดังนี้

1. เพื่อกำหนดแนวทางในการตัดสินใจอย่างยุติธรรมและปราศจากความลำเอียง Rubric จะต้องมีความชัดเจนในเกณฑ์การให้คะแนนอย่างเพียงพอถึงขนาดที่ผู้ประเมิน 2 คน สามารถใช้ Rubric เดียวกันประเมินชิ้นงานของผู้เรียนขึ้นเดียวกันแล้วให้คะแนนได้ตรงกันระดับของความสอดคล้องในการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ที่ประเมินอย่างเป็นอิสระจากกัน จะเรียกว่า ความเชื่อมั่น (Reliability) ของการประเมิน

2. เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ทั้งสอนและการประเมิน เราสามารถใช้ Rubric เพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงการพัฒนาของนักเรียนได้ และช่วยให้ครูสามารถตั้งความคาดหวัง หรือการปฏิบัติงานของนักเรียนได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังสามารถให้นักเรียนเห็นได้อย่างชัดเจนว่าทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติงานได้ตามความคาดหวังที่ได้ตั้งไว้

3. เป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ ในการช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นผู้ที่สามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานอย่างมีเหตุผล ทั้งงานของตนเองและผู้อื่น นักเรียนจะรู้ข้อผิดพลาดของตนเองและผู้อื่น การทำเช่นนี้บ่อย ๆ ช่วยให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบในงานของตนเองได้มากยิ่งขึ้น

4. เป็นเครื่องมือที่ช่วยลดจำนวนเวลาที่ครูใช้ในการประเมินผลงานของนักเรียน เพราะโดยปกติครูจะประเมินผลงานของนักเรียนทีละชิ้น แต่ถ้าใช้ Rubric ในการประเมินงานแล้วนักเรียนสามารถประเมินงานของตนเองและเพื่อน ๆ ได้ นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับจุดเด่น และสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขในชิ้นงานของตนเองได้ดีอีกด้วย

5. Rubric มีลักษณะยืดหยุ่น สามารถทำให้ครูสอนนักเรียนได้อย่างหลากหลายแตกต่างกันไปได้อย่างดี

6. Rubric ใช้ได้ง่ายและอธิบายได้ง่าย การใช้จะช่วยให้นักเรียนทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้อะไร และเมื่อมีการประชุมผู้ปกครอง ครูอาจใช้ Rubric อธิบายผู้ปกครองให้เข้าใจง่าย โดยผู้ปกครองจะทราบได้ว่าบุตรหลานของตนจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะประสบความสำเร็จในการเรียน

3. ลักษณะของเกณฑ์การประเมินที่ดี

Wiggins (1998) ได้อธิบายถึงลักษณะของ เกณฑ์การประเมินที่ดีไว้ดังนี้

1. มีความเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายทั่วไป (General goals) กล่าวคือเกี่ยวข้องกับงานที่ทำ

2. จำแนกการปฏิบัติได้อย่างเที่ยงตรง (Performances Validly)

3. ในแต่ละ Rubric จะไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนน

4. วิเคราะห์งานได้อย่างละเอียด

5. ภาษาที่ใช้อธิบายคุณลักษณะงาน จำแนกคุณภาพของงานได้ถูกต้อง

6. สามารถตัดสินงานได้ถูกต้อง

7. อธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนน และมีความเที่ยงตรงในการให้คะแนนในตัวของมันเอง

8. ตัดสินให้คะแนนจากผลงานที่ปฏิบัติ มากกว่ากระบวนการ รูปแบบเนื้อหา หรือความตั้งใจในการทำงาน

4. การกำหนดเกณฑ์การประเมิน

การกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ดี ต้องเหมาะสมกับงาน และมีเหตุมีผล บอกระดับก่อนหลังของคะแนน นักเรียนสามารถประเมินด้วยตนเองได้ จากเกณฑ์ที่ครูสร้างขึ้น เกณฑ์ในการประเมินโดยทั่วไปมี 2 แบบ คือ (Mc Millan. 2001. อ้างอิงจาก; อีธซ์ เทียบทอง. 2548. การพัฒนาเกณฑ์

การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนิสิตสาขาวิชา พลศึกษา)

1. การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม (Holistic) โดยการอธิบายลักษณะคุณภาพของงาน โดยจะมีคำอธิบายลักษณะของงานในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เกณฑ์การประเมินในภาพรวมนี้ เหมาะที่จะใช้ในการประเมินทักษะการเขียน สามารถที่จะตรวจสอบความต่อเนื่อง ความคิดสร้างสรรค์และความสละสลวยของภาษาที่เขียนได้ (บุญเรียง, 2544 อ้างถึงใน นิรนาม, 2548)

2. การกำหนดเกณฑ์โดยแยกเป็นด้าน ๆ (Trait - analytic) เป็นการให้คะแนนเป็นส่วน ๆ โดยระบุรายละเอียดออกเป็นด้าน ๆ และแต่ละด้านมีคุณภาพอย่างไร เช่น การประเมินการเขียน จะแบ่งเป็นด้าน สำนวนภาษา ความคิดสร้างสรรค์ การเขียนหลักไวยากรณ์ หรือ การประเมิน ทางด้านวิทยาศาสตร์ อาจพิจารณาถึงความถูกต้องในการคำนวณ และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541) กล่าวว่าไว้ว่ารูปแบบของเกณฑ์การประเมินมี 2 แบบ คือ

1. การให้คะแนนเป็นภาพรวม (holistic score) คือ การให้คะแนนโดยดูภาพรวมของ ชิ้นงานว่ามีความคิดรวบยอด การสื่อความหมาย กระบวนการที่ใช้และผลเป็นอย่างไร แล้วบรรยาย คุณภาพของงานเป็นระดับ

2. การให้คะแนนเป็นรายองค์ประกอบ (analytic score) คือ การให้คะแนนโดย พิจารณาแต่ละองค์ประกอบของงาน และบรรยายคุณภาพของงานแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ

กรมวิชาการ (2539) ที่ได้ นำ เสนอการให้คะแนนของรูปรีคมี 2 แบบคือ

1. การให้คะแนนเป็นภาพรวม (Holistic Score) คือการให้คะแนนงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง โดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีความเข้าใจความคิดรวบยอดการสื่อความหมาย กระบวนการที่ใช้และ ผลงานเป็นอย่างไรแล้วเขียนอธิบายคุณภาพของงานหรือความสำเร็จของงานเป็นขึ้น ๆ โดยอาจจะ แบ่งระดับคุณภาพตั้งแต่ 0-4 หรือ 0-6 สำหรับในขั้นต้นการให้คะแนนรูปรีคอาจจะแบ่งวิธีการให้ คะแนนหลายวิธี เช่น

1.1 วิธีที่ 1 แบ่งงานตามคุณภาพเป็น 3 กอง คือ

1.1.1 กองที่ 1 ได้แก่งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษและเขียนอธิบายลักษณะของงาน ที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ

1.1.2 กองที่ 2 ได้แก่งานที่ยอมรับได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้

1.1.3 กองที่ 3 ได้แก่งานที่ยอมรับได้น้อยหรือยอมรับไม่ได้แล้วเขียนอธิบาย

ลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย

1) จากนั้นก็นำ งานแต่ละกองมาให้คะแนนเป็น 2 ระดับ คือ

1.1) งานกองที่ 1 จะให้คะแนน 6 หรือ 5

1.2) งานกองที่ 2 จะให้คะแนน 4 หรือ 3

1.3) งานกองที่ 3 จะให้คะแนน 2 หรือ 1

1.4) สำหรับงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลย ให้คะแนนเป็น 0

1.2 วิธีที่ 2 กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วหักจากระดับคะแนนสูงสุดมาที่ระดับดังนี้

1.2.1 คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกต้องเหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน

1.2.2 คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

1.2.3 คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดพลาดแต่มีแนวทางที่จะนำไปสู่คำตอบ

1.2.4 คะแนน 1 หมายถึง แสดงวิธีคิดเล็กน้อยแต่ไม่ได้คำตอบ

1.2.5 คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกเลย

1.3 วิธีที่ 3 กำหนดระดับและคำอธิบาย เช่น รูปrikของความสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระเขียนได้เป็น 4 ระดับดังนี้

1.3.1 คะแนน 4 หมายถึง การสาธิตหรือแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วนถูกต้องแม่นยำ ในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ที่แสดงถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงกฎเกณฑ์ หรือลักษณะของข้อมูล

1.3.2 คะแนน 3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วนถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

1.3.3 คะแนน 2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจไม่สมบูรณ์ ครบถ้วนถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน

1.3.4 คะแนน 1 หมายถึง แสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจในหลักการความคิดรวบยอดข้อเท็จจริงของงาน หรือสถานการณ์ที่กำหนดน้อยมาก และเข้าใจไม่ถูกต้องในบางส่วน

1.3.5 คะแนน 0 หมายถึงไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ

มาตรานี้บรรยายความสามารถการแสดงออกตั้งแต่ระดับ 0 ซึ่งต่ำสุดไปจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นความสามารถสูงสุด โดยปกติระดับของรูปrikจะต้องมีการพิจารณาว่าระดับใดจะเป็นที่ยอมรับได้ จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไปมีคำอธิบายถึงการแสดงออกที่ยอมรับได้เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

2. การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Score) เพื่อให้การมองคุณภาพงานหรือความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน จึงได้มีการแยกองค์ประกอบของการให้คะแนน

และอธิบายคุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ โดยทั่วไปแล้วจะมีการแยกองค์ประกอบของงานเป็น 4 ด้าน คือ

2.1 ความเข้าใจในความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริง เป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจในความคิดรวบยอด หลักการในปัญหาที่ถามกระจ่างชัด

2.2 การสื่อความหมาย สื่อสาร คือความสามารถในการอธิบาย นำเสนอ การบรรยาย เหตุผล แนวคิด ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีมีความคิดสร้างสรรค์

2.3 การให้กระบวนการและยุทธวิธี สามารถเลือกใช้ยุทธวิธีกระบวนการที่นำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 ความสำเร็จของงาน ความถูกต้องแม่นยำ ในผลสำเร็จของงาน หรืออธิบายที่มา และตรวจสอบผลงาน

5. องค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินมีหลายองค์ประกอบ ในแต่ละองค์ประกอบก็มีประโยชน์ มีความสำคัญ องค์ประกอบมีดังนี้

1. จะมีอย่างน้อย 1 คุณลักษณะ หรือ 1 มิติที่เป็นพื้นฐานในการตัดสินผู้เรียน
2. การนิยามและการยกตัวอย่างจะต้องมีความชัดเจนในแต่ละคุณลักษณะหรือมิติ
3. มาตรการให้คะแนนจะต้องเป็นอัตราส่วนกันในแต่ละคุณลักษณะหรือมิติ
4. จะต้องมีความมาตรฐานที่เด่นชัดในแต่ละระดับของการให้คะแนน

ในแต่ละระดับของการให้คะแนนจะต้องมีความชัดเจนในการนิยาม และความกว้างของระดับคะแนนไม่ควรเกิน 6 ถึง 7 ระดับ ถ้ามีระดับของการให้คะแนนกว้างมากเกินไปจะมีความลำบากในการตัดสินใจ ความแตกต่างในแต่ละระดับ เช่น ความกว้างคะแนนเป็น 100 ทำให้ยากที่จะอธิบายว่าคะแนน 81 มีคุณภาพแตกต่างจาก 80 หรือ 82 อย่างไร และจะทำให้ความสอดคล้องของการประเมินด้วยผู้ประเมินหลายคนลดลงไป การกำหนดความกว้างของการให้คะแนนเป็นเท่าไรนั้น จะต้องมีความเหมาะสมและมีความชัดเจนในการนิยาม ที่ครอบคลุมตั้งแต่ แย่ที่สุด (poor) จนถึงดีเลิศที่สุด (excellent)

6. ชนิดของเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมิน มี 3 ชนิด คือ

1. Holistic Rubrics เป็นเกณฑ์การให้คะแนนผลงานหรือกระบวนการที่ไม่ได้แยกส่วนหรือแยกองค์ประกอบการให้คะแนน คือจะประเมินในภาพรวมผลงานหรือกระบวนการนั้น การให้คะแนนแบบ holistic rubrics ใช้ได้ง่ายและใช้เพียงไม่กี่ครั้งต่อผู้เรียน 1 คน จะเป็นการประเมินในภาพรวมของทุกคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน ส่วน

การให้คะแนนแบบนี้จะมีประโยชน์เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

เกณฑ์การประเมินในภาพรวมส่วนใหญ่จะประกอบด้วย 3-6 ระดับ ซึ่งเกณฑ์การประเมิน 3 ระดับจะเป็นที่นิยมใช้กันมาก เนื่องจากกำหนดรายละเอียดง่ายโดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย (อยู่ระดับกลาง) สูงกว่าค่าเฉลี่ย และต่ำกว่าค่าเฉลี่ย นอกจากง่ายต่อการกำหนดค่าแล้วยังง่ายต่อการตรวจให้คะแนนอีกด้วย เนื่องจากความแตกต่างระหว่างระดับนั้นจะชัดเจน แต่ถ้าใช้ 5 หรือ 6 ระดับ ความแตกต่างระหว่างระดับจะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ซึ่งตรวจให้คะแนนยาก ถ้าต้องการให้เกณฑ์ 5 หรือ 6 ระดับ วิธีการที่จะช่วยในการกำหนดเกณฑ์ให้ง่ายขึ้น ผู้สอนอาจสุ่มตัวอย่างงานของนักเรียนมาตรวจ จากนั้นในแต่ละกองจะต้องแยกความแตกต่างให้ได้อีก 2 กอง ตามระดับคุณภาพของงาน ในกรณีที่ต้องการทำเป็น 5 กอง กองที่เป็นคุณภาพปานกลางจะไม่แบ่ง แล้วนำมากำหนดเกณฑ์การให้คะแนนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. Analytic Rubrics คือแนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงาน ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนนโดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานส่วนนั้นๆ ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจนเทคนิคการเขียนรายละเอียดการให้คะแนนการเขียนรายละเอียดการให้คะแนนหรือระดับคะแนนแบบแยกส่วน (Analytic) มีเทคนิควิธีการเขียน ดังนี้กำหนดรายละเอียดขั้นต่ำไว้ที่ระดับ 1 แล้วเพิ่มลักษณะที่สำคัญ ๆ สูงขึ้นมาทีละระดับ ตัวอย่างเช่น งานเขียนมีประเด็นการประเมิน คือ เนื้อหา การใช้ภาษาและรูปแบบการกำหนดรายละเอียดถ้าแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ควรกำหนดลักษณะย่อย หรือตัวแปรย่อยที่สำคัญให้ได้ 4 ลักษณะ

3. Annotated Holistic Rubrics ผู้ประเมินจะประเมินแบบ Holistic Rubrics ก่อนแล้วจึงประเมินแยกส่วนอีกบางคุณลักษณะที่เด่นๆ เพื่อใช้เป็นผลสะท้อนในบางคุณลักษณะของผู้เรียน ส่วนแบบ annotated rubrics จะรวมข้อจำกัดของ holistic และ analytic ไว้ด้วยกัน เริ่มด้วยการประเมินในภาพรวมของการปฏิบัติงานด้วย holistic แล้วผู้ประเมินเลือกประเมินอีก เพียงบางคุณลักษณะของงานแบบ annotated ซึ่งการประเมินเพียงบางคุณลักษณะนี้จะไม่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงคะแนนที่ประเมินแบบ holistic ประโยชน์ก็คือจะมีความรวดเร็วในการประเมินและการประเมินได้เลือกประเมินเฉพาะคุณลักษณะที่โดดเด่นเพียงไม่กี่องค์ประกอบเพื่อเป็นผลสะท้อน (feedback) ให้แก่ผู้เรียนแต่ไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยผู้เรียนว่าบกพร่องในคุณลักษณะใด เพราะหลาย ๆ คุณลักษณะไม่ได้ถูกประเมิน

7. การเขียนเกณฑ์การประเมิน

ในการเขียนเกณฑ์การประเมินจะเป็นแบบการประเมินภาพรวม หรือประเมินแยกเป็นด้าน ๆ ขึ้นอยู่กับความถนัดของครู โดยให้ยึดตามแนวทางคุณลักษณะที่ดีของเกณฑ์การประเมิน

ดังที่กล่าวมาแล้ว เทคนิคการเขียนเกณฑ์การประเมิน อาจจะเริ่มจากด้านดีที่สุดกับด้านที่แย่ที่สุด ให้ตรงข้ามกันก่อน เพื่อง่ายต่อการเขียนในระดับอื่น ๆ หรืออาจจะเขียนด้านดีที่สุดก่อน (เขียนเหมือนกับแบบประเมินภาพรวม) แล้วระบุด้านลบ หรือด้านไม่ดี ในระดับคะแนนที่ต่ำลงมาหรืออาจจะเขียนด้านแย่ที่สุดก่อน เป็นด้านลบทั้งหมด ซึ่งเป็นคะแนนต่ำสุด แล้วในระดับคะแนนที่สูงขึ้นให้เพิ่มด้านบวกหรือด้านดีไปเรื่อย ๆ (Mc Millan. 2001. อ้างอิงจาก; ธีรัช เทียบทอง. 2548. การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา)

8. การสร้างเกณฑ์การประเมิน

ในการสร้างเกณฑ์ในการประเมินหรือแนวทางในการให้คะแนนนั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้การประเมิน ครอบคลุมพร้อมทั้งการให้คะแนนมีความยุติธรรมการสร้างเกณฑ์การประเมินมี (Mc Millan. 2001. อ้างอิงจาก; ธีรัช เทียบทอง. 2548. การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา)

1. ต้องแน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนน ได้เน้นประเด็นที่สำคัญของงาน
2. มีความสอดคล้องระหว่างระดับคะแนนกับจุดมุ่งหมายของการประเมิน ถ้าจุดมุ่งหมายของการประเมินกว้างและต้องใช้ในการตัดสินทุก ๆ ส่วนของชิ้นงานควรจะใช้การประเมินแบบภาพรวม แต่ถ้าการประเมินต้องการสะท้อนกลับให้เห็นความแตกต่างของประเด็นต่าง ๆ ของงานควรใช้การประเมินแบบแยกเป็นรายด้าน
3. ข้อความที่ใช้อธิบายในแต่ละระดับคะแนนต้องเป็นข้อความที่สามารถประเมินหรือสังเกตได้
4. ควรให้นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ ได้ร่วมกันสร้างเกณฑ์ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมสร้างเกณฑ์ การปฏิบัติงานนั้น ๆ จะเป็นการกระตุ้นนักเรียนให้สนใจที่จะทำงานและจะให้นักเรียนนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานนั้น ๆ
5. คุณลักษณะ หรือสิ่งที่วัดควรนิยามให้ชัดเจน
6. แสดงขั้นตอน หรือลำดับขั้นที่เหมาะสมของคะแนนในแต่ละระดับเพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด เช่น หลีกเลี่ยงการให้คะแนนที่สูงเกินไป การให้คะแนนต่ำเกินไป การให้คะแนนส่วนใหญ่อยู่ตรงกลาง และการให้คะแนนที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นการส่วนตัวของครูที่มีต่อนักเรียนคนนั้น ๆ
7. ระบบของการให้คะแนนต้องมีความเป็นไปได้ กล่าวคือ การให้คะแนนนิยมแบ่งระดับคะแนนเป็น 3 - 8 ระดับ ดังนั้น ในแต่ละระดับคะแนนต้องมีความชัดเจน และแยกจากกันได้

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การสร้างเกณฑ์การให้คะแนน ต้องคำนึงถึงงานที่ให้ทำ ต้องมีความสำคัญ มีความสอดคล้องระหว่างคะแนนกับจุดมุ่งหมายการประเมิน เกณฑ์ที่สร้างต้องเป็น รูปธรรมมีความชัดเจน เหมาะสมกับระดับชั้น และควรให้นักเรียนและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการสร้าง เกณฑ์การประเมินด้วย

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2541) กล่าวถึง กระบวนการสร้างเกณฑ์การประเมินไว้ว่า เกณฑ์การให้คะแนน เป็นเครื่องมือที่ใช้กันมากในการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) และการประเมินโดยอิงผลการทำงาน (performance-based assessment) เกณฑ์การให้คะแนนที่ ครูสร้างขึ้นจะสามารถสะท้อน (ประเมิน) หลักสูตรและวิธีการสอนของครูด้วยกระบวนการในการวาง ของเกณฑ์การให้คะแนน ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. พิจารณาคุณภาพแบบต่างๆ จัดให้ผู้เรียนได้ดูตัวอย่างของชิ้นงานที่ดีและไม่ค่อยดี แล้วให้บอกว่าชิ้นงานที่ดีมีลักษณะอย่างไร ที่ไม่ค่อยดีมีลักษณะอย่างไร
2. กำหนดแนวทางการพิจารณาชิ้นงาน โดยช่วยกันเขียนรายการดูว่างานที่ชิ้นนั้นจะต้อง ดูอะไรบ้าง
3. กำหนดคำ อธิบายคุณภาพระดับต่างๆในแต่ละแนวทางโดยอธิบายว่าคุณภาพระดับ สูงสุดและต่ำสุดมีลักษณะอย่างไร แล้วเติมส่วนที่อยู่ตรงกลาง ๆ ลงไป
4. ฝึกหัดประเมินกับงานตัวอย่าง โดยให้ผู้เรียนลองใช้เกณฑ์การให้คะแนนกับงานที่ดี เป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1
5. ฝึกใช้ในการประเมินตนเองและให้เพื่อนประเมิน โดยให้งานผู้เรียนทำ ในระหว่างที่ ผู้เรียนกำลังทำ งานให้หยุดเป็นระยะๆเพื่อประเมินตนเอง และให้เพื่อนประเมิน
6. ทบทวนให้โอกาสผู้เรียนทบทวน ปรับปรุงงานของเขา โดยดูจากผลสะท้อนที่ได้จาก ขั้นตอนที่ 5
7. ครูประเมิน ครูใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้เรียนใช้นั้น เพื่อประเมินผลงานของผู้เรียน

9. สรุปขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์การประเมิน

ขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์ในการประเมิน มี 12 ขั้นตอน ดังนี้ (Mc Millan. 2001. อ้างอิงจาก; ซีอีซี เทียบทอง. 2548. การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและ วิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา)

1. กำหนดกิจกรรม/งานที่จะประเมิน
2. กำหนดองค์ประกอบของเกณฑ์การประเมิน
3. นิยามปฏิบัติการให้สอดคล้องกับงานนั้น ๆ
4. กำหนดจำนวนระดับของเกณฑ์
5. พิจารณาเกณฑ์ผ่านและไม่ผ่านพร้อมคำ อธิบาย

6. เขียนคำอธิบายในแต่ละระดับ
7. ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ
8. ปรับปรุงแก้ไขจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
9. ทดลองใช้เกณฑ์ตรวจสอบผลงาน
10. หาคุณภาพของเกณฑ์ เช่น Interrater reliability
11. ปรับปรุงเกณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน
12. จัดพิมพ์เกณฑ์การประเมินเป็นรูปเล่ม พร้อมคู่มือการใช้

10. ประโยชน์ของเกณฑ์การประเมิน

รัฐศิริรินทร์ จันทรหอม (2545) ได้กล่าวถึงประโยชน์ไว้ดังนี้ คือ

1. ทำให้ครู ผู้ปกครอง และผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายของคะแนนที่สะท้อนถึงระดับความสามารถของผู้เรียน
2. ผู้เรียนรู้ตั้งแต่แรกถึงแนวทางและเกณฑ์ที่จะถูกประเมิน
3. ผู้เรียนสามารถพัฒนางานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้ฐานของเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้
4. ผู้เรียนสามารถประเมินงานของตนเองโดยใช้มาตรฐานหรือเกณฑ์เป็นหลัก
5. สะท้อน (ประเมิน) หลักสูตรและวิธีการสอนของครู ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ (2544) กล่าวว่า

1. ช่วยให้การคาดหวังของครูที่มีต่อผลงานของนักเรียนบรรลุผลสำเร็จได้ โดยนักเรียนจะเกิดความเข้าใจ และสามารถใช้ Rubrics ต่อการประเมินและพัฒนาชิ้นงานของตน
2. ช่วยให้ครูเกิดความกระตือรือร้นยิ่งขึ้นว่าต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาอะไรบ้าง
3. ช่วยให้นักเรียนระบุคุณลักษณะจากงานที่เป็นตัวอย่างได้ โดยใช้ Rubrics ตรวจสอบ
4. ช่วยให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเพื่อไปสู่ความสำเร็จได้
5. เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี
6. ช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องเช่น ผู้ปกครอง ผู้สนับสนุน ผู้นิเทศน์ ได้เกิดความเข้าใจเกณฑ์ในการตัดสินผลงานของนักเรียนที่ครูใช้
7. ช่วยในการให้เหตุผลประกอบการให้เกรดนักเรียนได้
8. ช่วยเพิ่มคุณภาพงานของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ชุนาวี สุภิญญา (2555: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระดับทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบระดับทักษะการวิ่งระยะสั้นและสร้างเกณฑ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำนวน 200 คน เป็นผู้ชาย 100 คนเป็นผู้หญิงจำนวน 100 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบแต่ละรายการ จากการศึกษาวิจัยพบว่า

1. ระดับทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนหญิง มีค่าเฉลี่ย 15.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.9 และระดับทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนหญิง มีค่าเฉลี่ย 17.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38
2. เกณฑ์ในการแบ่งระดับความสามารถรวม แบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม 5 ระดับ คือ สูงมาก สูงปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

บุญทิพย์ แป้นทอง (2556: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบประเมินทักษะ การวิ่ง 200 เมตร สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี การวิจัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการวิ่ง 200 เมตร สำหรับนักศึกษาการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 ท่าน หาค่าความเป็นปรนัยโดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 3 ท่าน และหาความเชื่อถือได้โดยวิธีการทดสอบซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่าแบบประเมินทักษะการวิ่ง 200 เมตร ที่ประกอบด้วยทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกวิ่ง ทักษะการวิ่งทางโค้ง ทักษะการวิ่งทางตรงและทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัยแต่ละทักษะ มีความเที่ยงตรงระหว่าง 0.80 - 1.00 แสดงว่าสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการจริง ค่าความเป็นปรนัยอยู่ระหว่าง 0.85 - 0.97 และความเชื่อถือได้อยู่ระหว่าง 0.82 - 0.94 พบว่าอยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก

ธารรัชต์ น้อยรักษา (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1. สร้างแบบทดสอบทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2. เพื่อสร้างเกณฑ์สำหรับทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 60 คน เป็นนักเรียนชาย

30 คน เป็นนักเรียนหญิง 30 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่น หาค่าความเป็นปรนัย หาค่าความเที่ยงตรงและการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบการวิงระยะสั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่ามีค่าความเป็นปรนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการวิงระยะสั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบการวิงระยะสั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่ามีค่าความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เกณฑ์ในการแบ่งระดับความสามารถรวม แบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม 5 ระดับ คือ สูงมาก สูงปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

ธีรัช เทียบทอง (2548) ได้ทำ การวิจัยเรื่อง การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยได้พัฒนาเกณฑ์การประเมิน 6 ด้าน คือ ได้เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ใบงาน ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นทักษะการเต้นรำ เพลงพื้นเมือง ทักษะการลีลาศเบื้องต้น และการเต้นรำ แบบแอโรบิคด้านซ์ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้องของ Rovinelli และ Hambleton จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน หาค่าความน่าเชื่อถือด้วยการประเมิน 2 ครั้งกับนิสิตจำนวน 20 คน ทำการประเมินครั้งที่ 2 ด้วยการใช้วิธีทัศน์ โดยเว้นระยะห่างกัน 1 สัปดาห์และหาค่าความเป็นปรนัยโดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 2 ท่าน นำเกณฑ์การประเมิน ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นทักษะการเต้นรำ เพลงพื้นเมือง ทักษะการลีลาศเบื้องต้น และการเต้นรำ แบบแอโรบิคด้านซ์ ไปทดลองใช้กับสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษาจำนวน 38 คน

ผลการวิจัยพบว่า 1) เกณฑ์การประเมินสภาพจริงทั้ง 6 ด้านมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 2) ค่าความน่าเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมิน ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นทักษะการเต้นรำ เพลงพื้นเมือง ทักษะการลีลาศเบื้องต้น และการเต้นรำ แบบแอโรบิคด้านซ์ อยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมากและค่าความเป็นปรนัยของเกณฑ์การประเมินทั้ง 4 ด้านอยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมาก 3) ความสอดคล้องของผู้ประเมิน 3 คน คือ อาจารย์ เพื่อนนิสิตและตัวนิสิต อยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมาก

ลัดดา เรื่องมโนธรรม (2530) ได้ทำ การวิจัยเรื่อง “การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนทักษะวิชา ยืดหยุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์การให้คะแนน วิชายืดหยุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ลักษณะของเกณฑ์แบ่งเป็น 2 หมวด คือหมวดค่า ความยากง่ายของท่า และหมวดความสมบูรณ์ของท่า กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูผู้สอนวิชายืดหยุ่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) จำนวน 46 คน จาก โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือเกณฑ์ การให้คะแนนทักษะวิชายืดหยุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใบบันทึกคะแนน สำหรับ เก็บข้อมูลวิดีโอเทปบันทึกการแสดงทักษะยืดหยุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียน ชีโนรสวิทยาลัย จำนวน 7 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดย 1) หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) ตามวิธีของ Rovinelli และ Hambleton 2) หาค่าเฉลี่ย (Mean) 3) หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ANOVA จากคะแนนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4) หาค่าความตรงของทฤษฎีเชิงจำแนก 5) หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดของคะแนนแต่ละ บุคคล 6) หาค่าความเป็นปรนัย โดยหาสหสัมพันธ์ของคะแนนนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. เกณฑ์การให้คะแนนทักษะวิชายืดหยุ่น ตามวิธีของ Rovinelli และ Hambleton มีค่า ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง .75 - 1.00 ค่าความเชื่อถือได้ โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบ ANOVA มีค่าอยู่ระหว่าง .79 - .94 ค่าความเที่ยงตรงตามทฤษฎีเชิงจำแนก โดยวิธีทดสอบ ค่า “เอฟ” พบว่าโดยเฉลี่ยเกณฑ์การให้คะแนนทักษะวิชายืดหยุ่น สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น นี้สามารถจำแนกบุคคลได้ระดับความมีนัยสำคัญ 0.1 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ของคะแนนแต่ละบุคคลมีค่าตั้งแต่ .48 หน่วยคะแนน ถึง .99 หน่วยคะแนน

งานวิจัยต่างประเทศ

Cole (1999) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของแนวทางในการให้คะแนนต่อการกระตุ้น และ ความสามารถของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการใช้เกณฑ์การประเมิน ความสามารถและแรงกระตุ้นของนักศึกษา เกณฑ์การให้คะแนนใช้แบบปลายเปิดเพื่อช่วยให้ผู้สอนยึด การประเมินกับมาตรฐาน ซึ่งยังไม่มีการศึกษาในลักษณะเช่นนี้มาก่อนผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา จำนวน 52 คน มีการสุ่มผู้เข้าร่วม การวิจัยสำหรับกลุ่มทดลองที่มีการใช้เกณฑ์การประเมินและกลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีการใช้เกณฑ์การประเมิน ผู้สอนประเมินค่า ตอบของผู้เข้าร่วมการวิจัยด้วยการใช้เกณฑ์การประเมิน ส่วนการประเมินแรงจูงใจ ใช้แบบสำรวจผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้เรียนที่ได้เห็นและ ไม่เห็นเกณฑ์การให้คะแนน

Thibodeau (1999) ได้ทำ การศึกษาวิจัยเรื่องผลของการใช้เกณฑ์การประเมินในการประเมิน
แฟ้มสะสมงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความเชื่อถือได้ของการตัดสินเมื่อใช้เกณฑ์การประเมิน
เพื่อประเมินแฟ้มสะสมงานของครูใหม่ และเพื่อรายงานโครงการของครูถึงผลของการใช้เกณฑ์
การประเมินในการประเมินแฟ้มสะสมงาน เพื่อที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายดังกล่าวการศึกษาใช้ทั้ง
วิธีการประเมินทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ทำการศึกษาที่ University of Southern Maine
ในโปรแกรมผลิตครูทางการศึกษาในช่วงปีที่มีการฝึกงานที่โรงเรียนซึ่งทำ หน้าที่เป็นผู้ประสานงาน
ส่วนของมหาวิทยาลัยทำ หน้าที่พัฒนาเกณฑ์การประเมินคำถามสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ เกณฑ์
การประเมินมีความคงที่ในการตัดสินแฟ้มสะสมงานหรือไม่ เพื่อจะตอบคำถามดังกล่าว กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนิสิตที่ฝึกงานจำนวน 16 คนและผู้ทำ หน้าที่ประสานงาน จำนวน 2 คน ประเมินความเชื่อถือได้
ภายใน ความคงที่ภายในจากความเห็นสอดคล้องกันระหว่างการใช้เกณฑ์การประเมินของนิสิตทั้ง
16 คน ผู้ประสานงานจำนวน 2 คนและสมาชิกภายนอกอีก 3 คนผู้เข้าร่วมการวิจัยจะเขียนเกี่ยวกับการ
ประเมินในการฝึกงาน ประมาณ 1 หน้ากระดาษได้มีการสัมภาษณ์นิสิตฝึกงานทั้ง 16 คน
ผู้ประสานงานจำนวน 2 คน และผู้อำนวยการเกี่ยวกับความประทับใจในการใช้เกณฑ์การประเมินใน
การประเมินแฟ้มสะสมงานผลจากการวิจัยพบว่า มีความสอดคล้องกันปานกลางถึงสูง ในระหว่าง
ผู้ประเมินภายใน และไม่มีความสอดคล้องกันของบุคคลภายนอก และมีความสอดคล้องในระดับต่ำ
ระหว่างผู้ประเมินภายในและภายนอก จากการสัมภาษณ์พบว่ามีความกดดันในตอนต้น นิสิตฝึกงาน
กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินใช้เป็นแนวทางในการสร้างแฟ้มสะสมงาน เกณฑ์การประเมินช่วยเกี่ยวกับ
ความคงที่ในการตัดสิน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา จำนวนทั้งสิ้น 107 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ประกอบด้วยนักศึกษาชาย 15 คน และนักศึกษาหญิง 15 คนซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการทำวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ สร้างแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้น เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดเครื่องมือ เพื่อใช้ประกอบการสร้างแบบประเมินทักษะดังกล่าว ดังต่อไปนี้

1. แบบประเมินการให้คะแนนทักษะการวิงระยะสั้น (ภาคผนวก ข) เพื่อใช้ประกอบการหา ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบการประเมินทักษะการวิงระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาดังกล่าว ซึ่งประกอบด้วยทักษะการวิงระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ ดังนี้

- 1.1 ทักษะการตั้งต้น
- 1.2 ทักษะการออกตัว
- 1.3 ทักษะการวิ่งทางตรง
- 1.4 ทักษะการวิ่งทางโค้ง
- 1.5 ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย

2. แบบบันทึกคะแนนรายบุคคลและโดยภาพรวมการปฏิบัติทักษะการวิ่งระยะสั้น (ภาคผนวก ฉ และ ช) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อบันทึกข้อมูลสำหรับประกอบการหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินดังกล่าว ในการนี้ผู้วิจัยได้นำแบบบันทึกเสนออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบเพื่อความถูกต้อง ก่อนที่จะนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพรกับกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ถึง สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้ง นัดวันและเวลาในการทดสอบ
2. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ภาคผนวก ง) ไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินดังกล่าว ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) ศึกษาเนื้อหาวิชาทักษะและวิธีสอน รายวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา ที่สอนในภาคต้น ปีการศึกษา 2561

2) ปรึกษาอาจารย์ผู้สอนรายวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา เกี่ยวกับองค์ประกอบในการประเมินการเรียนรู้สำหรับวิชานี้

3) ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีเกี่ยวกับ และการสร้างเกณฑ์การประเมิน จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4) วิเคราะห์องค์ประกอบและทักษะที่จะใช้ในการสร้างเกณฑ์การประเมินในรายวิชา พล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑา

5) ศึกษาการสร้างแบบการประเมินสำหรับองค์ประกอบที่ได้พิจารณาแล้ว

6) สร้างแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร โดยสร้างเกณฑ์การประเมินใน 5 ทักษะ คือ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกวิ่ง

ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้งและ ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย โดยในแต่ละรายการได้กำหนดระดับคะแนนในการประเมินเป็น 5 ระดับ คือ 4 3 2 1 และ 0 โดยมีรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินระบุไว้ในแต่ละระดับคะแนน

7) นำแบบการประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปปรึกษาคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

8) หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเกณฑ์การประเมิน

9) หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

4. ผู้วิจัยได้ควบคุมการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามก่อนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เชิญผู้ช่วยผู้วิจัยประชุมเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับวิธีและขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

5. นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์และแปลผล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะ การวิ่งระยะโดยใช้การคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Item Objective Congruence Index: IOC) ตามวิธีการของ โรวิลเนลลี และ แฮมเบิลตัน (Rovilnelli & Hambleton, 1977, pp. 49-60)

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น โดยการทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลาห่างกัน 7 วัน แล้วนำคะแนนการทดสอบแต่ละทักษะจากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) แล้วนำค่าที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 110)

1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น 0 หมายถึง ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน

2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ระหว่าง -1 และ +1 หมายถึง ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน โดยทิศทางของความสัมพันธ์พิจารณาจากเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้ คือ ถ้าเป็นไปในทางบวก แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในลักษณะคล้ายตามกัน แต่ถ้าในทางลบแสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทางตรงกันข้ามกันหรือผกผันกัน

สำหรับการพิจารณาระดับความสัมพันธ์สามารถพิจารณาได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.80-1.00 หมายความว่า ผลจากการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันระดับสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.60-0.79 หมายความว่า ผลจากการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันระดับสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.40-0.59 หมายความว่า ผลจากการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.20-0.39 หมายความว่า ผลจากการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันระดับยอมรับได้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.01-0.19 หมายความว่า ผลจากการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีความสัมพันธ์กันระดับต่ำ

3. การทดสอบค่าที่ใช้สถิติ (t-test) สำหรับใช้ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องที่บ่งชี้ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
R ₁	แทน	คะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1
R ₂	แทน	คะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการสร้างแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบัน การพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบการประเมินทักษะการวิงระยะสั้น โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเกณฑ์ที่กำหนดกับทักษะที่ต้องการประเมิน จากการพินิจของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ตาราง 4.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการตั้งต้น

การประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
การจัดที่ยันเท้า	
1. วางที่ยันเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิง	1.00
2. ยันเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า	0.66
3. ยันเท้าหลังห่างจากที่ยันเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า	0.66
4. ยันเท้าหน้าทำมุม 45 องศา ยันเท้าหลังทำมุม 75-90 องศา	0.66
รวม	0.75

การเข้าที่

1. วางเท้าหลังและเท้าหน้าชิดกับที่ยันเท้า นั่งให้ปลายเท้าและเข่าสัมผัสพื้น 1.00

2. แขนทั้งสองตั้งห่างกันกว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือหลังเส้นเริ่มหัวนิ้วแม่มือและนิ้วชี้กางแยกเป็นรูปถั่ว	1.00
3. ลำตัวส่วนหัวไหล่ลอยสูงกว่าส่วนสะโพก	1.00
4. ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับลำตัว ตามองตรงลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉากกับพื้น	1.00
รวม	1.00
การเตรียมออกวิ่งในจังหวะ “ระวัง”	
1. สะโพกยกขึ้นให้อยู่ระดับเดียวกับหรือสูงกว่าไหล่เล็กน้อย	1.00
2. ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้าประมาณ 90 องศาเข้าหลังองศา 120 – 140 องศา	1.00
3. ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย	1.00
4. ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตามองที่พื้นด้านหน้า	0.66
รวม	0.92
รวมทั้งสิ้น	0.89

จากตาราง 4.2 พบว่าแบบประเมินทักษะการจัดที่ยืนเท้า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.75 โดยที่ ข้อที่ 1 วางที่ยืนเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิ่ง ข้อที่ 2 ที่ยืนเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า ข้อที่ 3 ที่ยืนเท้าหลังห่างจากที่ยืนเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า และ ข้อที่ 4 ที่ยืนเท้าหน้าทำมุม 45 องศาและที่ยืนเท้าหลังทำมุม 75 – 90 องศา มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 0.66, 0.66 และ 0.66 ตามลำดับ การเข้าที่ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 การเตรียมออกวิ่งในจังหวะ “ระวัง” มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.92 โดยที่ ข้อที่ 1 ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้าประมาณ 90 องศา เข้าหลังองศา 120 – 140 องศา ข้อที่ 2 ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย ข้อที่ 3 ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย และ ข้อที่ 4 ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตามองที่พื้นด้านหน้ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00 และ 0.66 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม เกณฑ์การประเมินทักษะที่ตั้งต้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.89

ตาราง 4.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาแบบประเมิน ทักษะการออกตัว

การประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1. ถีบส่งด้วยเท้าทั้งสองข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้าและก้าวเท้าอย่าง	1.00

รวดเร็ว	
2. กระทบแขนทั้งสองข้างโดยข้อศอกให้สัมพันธ์กับเท้าที่ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว	1.00
3. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข่าและสะโพกเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง	1.00
4. ยกศีรษะขึ้นเป็นแนวเดียวกับขา ลำตัวและแขน สายตามองตรงไปข้างหน้า	1.00
รวม	1.00

จากตาราง 4.2 พบว่าแบบประเมินทักษะการออกตัวมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ทั้งรายข้อ และโดยภาพรวม เท่ากับ 1.00

ตาราง 4.3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการวิ่งทางตรง

การประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
การแกว่งแขน งอเข่าและกระทุกเข่า	
1. วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข่าชี้ไปข้างหน้า	1.00
2. ขาท่อนหน้ายกไปข้างหน้าและขาท่อนล่างตัวสูงไม่เกินสะโพก	0.66
3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือหลวมๆไม่เกร็ง	0.66
4. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของลำตัว สายตามองไปข้างหน้า	1.00
รวม	0.83
การลอยตัวในอากาศ	
1. เหยียดขาไปด้านหน้า ให้ยกเข่าสูงขึ้นระดับสะโพก	1.00
2. ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข่าและพับขาด้านหลัง เข่าอยู่ต่ำกว่าเท้า	1.00
3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับหัวไหล่และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า	0.66
4. ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้า	1.00
รวม	0.92
รวมทั้งสิ้น	0.88

จากตาราง 4.3 พบว่า แบบประเมินทักษะการแกว่งแขน งอเข้าและกระตุกเข้า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.83 โดยที่ ข้อที่ 1 วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข้าชี้ไปข้างหน้า ข้อที่ 2 ขาท่อนหน้ายกไปข้างหน้าและขาท่อนล่างตัวสูงไม่เกินสะโพก ข้อที่ 3 แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือหลวมๆไม่เกร็ง และ ข้อที่ 4 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของลำตัว สายตามองไปข้างหน้า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 0.66, 0.66 และ 1.00 ตามลำดับ การลอยตัวในอากาศ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.92 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ 1 เหยียดขาไปด้านหน้าให้ยกเข้าสูงขึ้นระดับสะโพก ข้อที่ 2 ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข้าและพับขาด้านหลัง เข้าอยู่ต่ำกว่าเท้า ข้อที่ 3 แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับหัวไหล่และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า และ ข้อที่ 4 ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 0.66 และ 1.00 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม เกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งทางตรง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.88

ตาราง 4.4 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการวิ่งทางโค้ง

การประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1. เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามองไปข้างหน้า	1.00
2. แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหยียดแขนตัดลำตัวเล็กน้อย	1.00
3. ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตึงแล้วตัวสูงไม่เกินสะโพก	0.66
4. วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง	1.00
รวม	0.92

จากตาราง 4.4 พบว่า แบบประเมินทักษะการวิ่งทางโค้ง ข้อที่ 1 เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามองไปข้างหน้า ข้อที่ 2 แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหยียดแขนตัดลำตัวเล็กน้อย ข้อที่ 3 ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตึงแล้วตัวสูงไม่เกินสะโพก และ ข้อที่ 4 วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 0.66 และ 1.00 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม แบบการประเมินทักษะการวิ่งทางโค้ง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.92

ตาราง 4.5 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย

การประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1. ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษาระดับความเร็วไว้	1.00
2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือหัวไหล่ยืดไกลออกไป	0.66
3. เหลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่งลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้าเส้นชัย	0.66
4. เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันที	1.00
รวม	0.83

จากตาราง 4.5 พบว่าแบบประเมินทักษะการวิ่งทางโค้ง ข้อที่ 1 ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษาระดับความเร็วไว้ ข้อที่ 2 เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือหัวไหล่ยืดไกลออกไป ข้อที่ 3 เหลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่งลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้าเส้นชัย และ ข้อที่ 4 เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อย ๆ ชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันทีที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 0.66, 0.66 และ 1.00 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวม เกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.83

ตาราง 4.6 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษา

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพรโดยภาพรวม

รายการประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
ทักษะการตั้งต้น	0.89
ทักษะการออกตัว	1.00
ทักษะการวิ่งทางตรง	0.88
ทักษะการวิ่งทางโค้ง	0.92
ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย	0.83
รวม	0.90

จากตาราง 4.6 พบว่า แบบประเมินทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้ง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.89, 1.00, 0.88, 0.92 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม แบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.90

2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น โดยการทดสอบซ้ำ (Test-retest) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient)

ตาราง 4.7 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการตั้งต้นของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (N=30)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2

1	3	2	16	3	4
2	1	3	17	5	4
3	2	3	18	1	3
4	1	2	19	3	5
5	5	4	20	5	4
6	1	3	21	1	2
7	5	4	22	1	1
8	4	3	23	3	4
9	1	2	24	2	1
10	4	5	25	5	4
11	2	3	26	4	3
12	5	3	27	4	4
13	3	4	28	1	2
14	3	2	29	3	2
15	2	1	30	5	5
ครั้งที่ 1 $\bar{X} = 2.93$ และ SD. = 1.52					
ครั้งที่ 2 $\bar{X} = 3.06$ และ SD. = 1.17					

จากตาราง 4.7 พบว่า ผลการให้คะแนนทักษะการตั้งต้น ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของนักศึกษามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.93 และ 3.06 คะแนน ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.52 และ 1.17 ตามลำดับ

ตาราง 4.8 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการออกตัวของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (N=30)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	1	2	16	4	3
2	3	2	17	3	5
3	3	2	18	3	2
4	2	1	19	4	2
5	4	4	20	5	5
6	3	2	21	3	2
7	3	4	22	3	3
8	5	3	23	3	4
9	3	4	24	2	3
10	5	3	25	4	5
11	3	2	26	4	5
12	3	3	27	4	4
13	4	2	28	2	3
14	2	3	29	3	3
15	3	2	30	5	5
ครั้งที่ 1 $\bar{X} = 3.30$ และ SD. = 0.99					
ครั้งที่ 2 $\bar{X} = 3.10$ และ SD. = 1.15					

จากตาราง 4.8 พบว่า ผลการให้คะแนนทักษะการออกตัว ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.30 และ 3.10 คะแนน ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.99 และ 1.15 ตามลำดับ

ตาราง 4.9 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งทางตรงของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (N=30)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	3	3	16	3	2
2	3	2	17	5	5
3	3	3	18	3	3
4	1	2	19	4	5
5	4	5	20	5	4
6	3	4	21	2	2
7	5	5	22	1	1
8	4	4	23	5	4
9	2	3	24	2	3
10	5	4	25	4	4
11	3	2	26	5	5
12	5	5	27	4	5
13	4	4	28	3	2
14	2	3	29	3	3
15	2	2	30	5	4
		ครั้งที่ 1	$\bar{X} = 3.43$ และ SD. = 1.25		
		ครั้งที่ 2	$\bar{X} = 3.43$ และ SD. = 1.19		

จากตาราง 4.9 พบว่า ผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งทางตรง ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของนักศึกษามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.43 คะแนนเท่ากัน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.25 และ 1.19 ตามลำดับ

ตาราง 4.10 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งทางโค้งของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (N=30)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	3	3	16	3	2
2	3	1	17	4	5
3	3	2	18	4	2
4	2	1	19	5	3
5	4	5	20	5	5
6	3	2	21	2	3
7	4	5	22	3	2
8	3	3	23	4	3
9	2	3	24	2	2
10	5	4	25	3	5
11	3	2	26	3	4
12	4	5	27	4	3
13	4	3	28	2	2
14	2	1	29	2	3
15	3	2	30	5	5
ครั้งที่ 1 $\bar{X} = 3.30$ และ SD. = 0.98					
ครั้งที่ 2 $\bar{X} = 3.03$ และ SD. = 1.32					

จากตาราง 4.10 พบว่า ผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งทางโค้ง ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของ นักศึกษามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.30 และ 3.03 คะแนน ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98 และ 1.32 ตามลำดับ

ตาราง 4.11 แสดงผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัยของการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 (N=30)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	2	3	16	2	3
2	2	3	17	5	3
3	1	2	18	2	3
4	1	2	19	3	4
5	5	4	20	4	5
6	2	3	21	2	3
7	5	3	22	2	3
8	4	4	23	3	4
9	3	2	24	2	1
10	4	5	25	5	3
11	2	3	26	4	3
12	5	4	27	3	5
13	3	4	28	3	2

14	1	2	29	3	3
15	2	3	30	5	5
ครั้งที่ 1 $\bar{X} = 3.00$ และ SD. = 1.31					
ครั้งที่ 2 $\bar{X} = 3.23$ และ SD. = 1.00					

จากตาราง 4.11 พบว่า ผลการให้คะแนนทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของนักศึกษามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.00 และ 3.23 คะแนน ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.31 และ 1.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

แบบการประเมิน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ระดับความเชื่อถือได้
ทักษะการตั้งต้น	0.84*	สูงมาก
ทักษะการออกตัว	0.77*	สูง
ทักษะการวิ่งทางตรง	0.88*	สูงมาก
ทักษะการวิ่งทางโค้ง	0.67*	สูง
ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย	0.72*	สูง
รวม	0.83*	สูงมาก

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4.7 แบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับสูงถึงสูงมาก กล่าวคือ ทักษะการตั้งต้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.84 ถือว่าสูงมาก ทักษะการออกตัวมี ค่าเท่ากับ 0.77 ถือว่าสูง ทักษะการวิ่งทางตรง มีค่าเท่ากับ 0.88 ถือว่าสูงมาก ทักษะการวิ่งทางโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.67 ถือว่าสูง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย มีค่าเท่ากับ 0.72 ถือว่าสูง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูงมาก

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูงมาก

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบการประเมินทักษะการวิงระยะสั้น สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพล 031109 ทักษะและการสอนกรีฑาขณะกำลังศึกษาอยู่ใน ภาคปลาย ปีการศึกษา 2561 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวนทั้งสิ้น 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบประเมินเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการวิงระยะสั้น เพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และแบบบันทึกคะแนนเพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการวิงระยะสั้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) การทดสอบค่าโร (p-test) สำหรับทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Item Objective Congruence Index: IOC)

สรุปผลการวิจัย

การทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้น สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพรในครั้งนี้ สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ดังนี้

1. แบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิงทางตรง ทักษะการวิงทางโค้ง ทักษะการวิงผ่านเส้นชัยมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.89, 1.00, 0.88, 0.92 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม แบบการประเมินทักษะการวิงระยะสั้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.90
2. แบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับสูงถึงสูงมาก กล่าวคือ ทักษะการตั้งต้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.84 ถือว่าสูงมาก ทักษะการออกตัวมี ค่าเท่ากับ 0.77 ถือว่าสูง ทักษะการวิงทางตรง มีค่าเท่ากับ 0.88 ถือว่าสูงมาก ทักษะการวิงทางโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.67 ถือว่าสูง และทักษะการวิงผ่านเส้นชัย มีค่าเท่ากับ 0.72 ถือว่าสูง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบประเมินทักษะการวิงระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูง

มาก อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูงมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัย เพื่อการสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร จำนวน 5 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้ง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย ผู้วิจัยขออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ดังนี้

1. แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้ง ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัยมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.89, 1.00, 0.88, 0.92 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวม แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.90 สามารถสรุปได้ว่าแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ทั้งในภาพรวมและรายทักษะ สามารถประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นของศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพรได้ในเชิงปฏิบัติได้เป็นอย่างดี ดังที่พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 15-16) ได้อธิบายว่า แบบวัดหรือแบบประเมินใด ๆ ก็ตามที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นที่ยอมรับได้ จะสามารถวัดเนื้อหาสาระที่ต้องการวัดได้อย่างครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือวัดได้ครบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ซึ่งธีระ กุลสวัสดิ์ (2558: ออนไลน์) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ที่ผ่าน การพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการประเมินกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 ถือว่าเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แต่ถ้าค่าดัชนีดังกล่าวมีค่าต่ำกว่า 0.50 ผู้วิจัยก็สามารถนำไปปรับปรุงเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป หรือจะตัดทิ้งก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความจำเป็น นอกจากนี้ รាយาคิต เต็งกุสุลย์มาน (2561: 21) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ไม่ว่าจะเป็นการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยวิธีการใด ๆ มีหลักคิดที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งว่า ผู้เชี่ยวชาญที่จะพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือนั้น จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่จะวัดนั้นจริงๆ จึงจะทำให้ได้เครื่องมือที่มีคุณภาพตามต้องการ

2. แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น จำนวน 5 ทักษะ มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับ สูงถึงสูงมาก กล่าวคือ ทักษะการตั้งต้นมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.84 ถือว่าสูงมาก ทักษะ การออกตัวมี ค่าเท่ากับ 0.77 ถือว่าสูง ทักษะการวิ่งทางตรง มีค่าเท่ากับ 0.88 ถือว่าสูงมาก ทักษะ การวิ่ง

ทางโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.67 ถือว่าสูง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย มีค่าเท่ากับ 0.72 ถือว่าสูง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูงมาก อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในภาพรวมแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.83 ถือว่าสูงมาก ซึ่งเป็นไปตามตารางเกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall, Gruber and Johnson (1987: 71-79; อ้างอิงจาก สมพิศ ราวีศรี. 2542. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะว่ายน้ำระดับอุดมศึกษาของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. หน้า 15) ที่แสดงให้เห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.80 - 0.89 ถือว่า เกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ดี

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น ของนักศึกษาศาสนาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 5 ทักษะ ประกอบด้วย ทักษะการตั้งต้น ทักษะการออกตัว ทักษะการวิ่งทางตรง ทักษะการวิ่งทางโค้ง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบการประเมินที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการเรียนการสอนได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าเป็นเกณฑ์ที่มีคุณสมบัติตามหลักวิชาการ ทั้งในแง่ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) ซึ่งเป็นไปตามข้อเสนอแนะของ พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532: 24-28) ที่ว่าแบบวัดหรือแบบประเมินที่สร้างขึ้นควรมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาคือสามารถวัดเนื้อหาได้ครบตามขอบเขตที่กำหนดไว้ และความเชื่อมั่น คือวัดกี่ครั้งผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย

จากประสบการณ์ในการทำวิจัยครั้งนี้ ได้ค้นพบแนวทางในการทำวิจัยให้ประสบความสำเร็จตลอดจนการแก้ปัญหา และอุปสรรค ที่เกิดขึ้นขณะดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในกรณีที่มีการวัดซ้ำ ผู้วิจัยจะต้องวางแผนในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ดี ที่สำคัญคือต้องลดและป้องกันความเสี่ยงเกี่ยวกับการขาดหายไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยการสร้างแรงจูงใจภายในที่ดี
2. กรณีที่มีการบันทึกสถิติ หรือคะแนนจากการปฏิบัติทักษะกีฬาของกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิจัย จำเป็นจะต้องหาผู้ช่วยบันทึกที่มีความชำนาญ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับทักษะของกีฬาประเภทนั้น ๆ จึงจะสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้ทัน และครบถ้วน

ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันการศึกษา

1. อาจารย์ผู้สอนที่ประสงค์จะนำแบบประเมินฉบับนี้ไปใช้ควรอ่านเกณฑ์ให้เข้าใจก่อน ทั้งนี้ เนื่องจากการประเมินทักษะดังกล่าว มีเวลาจำกัดในการพิจารณาลักษณะทักษะที่นักศึกษาปฏิบัติ โดยเฉพาะ ทักษะการวิ่งทางโค้ง และทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย ทั้งนี้เพื่อให้การประเมินเป็นไปอย่าง อย่างเป็นธรรม และเป็นไปตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้

2. แบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเกณฑ์ที่มุ่งเน้นการปฏิบัติทักษะที่ ถูกต้องตามหลักสูตร ดังนั้นก่อนที่จะทำการประเมิน อาจารย์ผู้สอนจะต้องชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจถึง วัตถุประสงค์ดังกล่าวอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานของกีฬาประเภทอื่น ๆ ทั้งกีฬาประเภททีม และ กีฬาส่วนบุคคล

2. การหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (test - retest method) อาจจะใช้เทคนิคซึ่งเป็นทางเลือกอื่นแทนการทดสอบซ้ำได้ เช่น การประเมินซ้ำจากภาพ การเคลื่อนไหวที่บันทึกไว้ เป็นต้น

3. ควรสร้างแบบประเมินปกติทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักศึกษาสถาบันการศึกษา โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนของสถาบันต่อไป

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). **คู่มือครูพลาณามัย พ. 203 พ. 504 พลาณามัย 3-4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- กรรวิ บุญชัย. (2546). **สมุดบันทึกกิจกรรมวิชา 172341: ทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจริญ กระบวนรัตน์. (2540). **คู่มือครูพลาณามัยพ 203 กริษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เฉลิมพล จันทร์ดี. (2562). **ประวัติกริษา**. สืบค้นเมื่อ 27 กรกฎาคม 2562, จาก <https://www.kroobannok.com>.
- ชนินทร์ ยุกตะนันท์ และคณะ. (2547). **กริษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชุมพล ปานเกตุ. (2540). **การฝึกสอนกริษาเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชุนาวี สุภิญโญ. (2555). **ระดับทักษะการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 ปีการศึกษา 2555**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ถาวร เขียนเสมอ. (2540). **การสร้างแบบประเมินค่าทักษะยิมนาสติกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพิษณุโลก**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธารรัตน์ น้อยรักษา. (2542). **การสร้างแบบทดสอบทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ธีธัช เทียบทอง. (2548). **การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีระ กุลสวัสดิ์. (2558). **การหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย: การประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ในเรื่องของเทคนิคการทำวิจัยเชิงปริมาณ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**. สืบค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2559, จาก km.buu.ac.th >article > file.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญทิพย์ แป้นทอง. (2548). **การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่ง 200 เมตรสำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาพลศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร

- มหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
 บุญเรียง ขจรศิลป์. (2539). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: หจก.พี.เอ็น. การพิมพ์.
 พัฒน อุตตโมบล. (2546). **กรีฑา**. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
 พิเชิต ภูติจันทร์. (2547). **วิทยาศาสตร์การกีฬา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
 ยงยุทธ ต้นสาลี. (2545). **การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาอิงธนูสำหรับนิสิต**

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
 รุ่งศิริินทร์ จันทร์หอม. (2545, มกราคม). การสร้างเกณฑ์การประเมินผลงานทางคหกรรมศาสตร์ ด้วยรูบริก (Rubric Assessment). **วารสารศึกษาศาสตร์**. 14(1): 23-29.
 รังสฤษฏี บุญชลอ. (2545). **กรีฑา**. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
 รยาชาติ เต็งกุสุลย์มาน. (2561). **รายงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาการบัดดี้สำหรับ นักกีฬาชั้นนำของไทย**. ระเบียบ: คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่.
 ลัดดา เรืองมนิธรรม. (2530). **การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนทักษะวิชายืดหยุ่นสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้. (2538). **การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาสำหรับนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
 วัฒนา พระระงับทุกข์. (2541). **การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นกลาง**. กรุงเทพฯ: ตันอ้อ 1999 จำกัด.
 วิริยาบุญชัย. (2529). **การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
 สมชาย ไกรสังข์. (2542). **กรีฑาลู่**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
 สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ และคณะ. (2546). **กรีฑา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.
 สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. (2544). **การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง**.
 เชียงใหม่: สำนักพิมพ์ The Knowledge Center
 อนันต์ศรีโสภณ. (2525). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
 อุทัย สงวนพงศ์. (2533). **กรีฑา**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
 Cole, J. R. (1999). **The Effect of Scoring Guides on Student Motivation and**

Performance (Undergraduate). Retrieved February 10, 2018. From <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.

Mehrens, W. A. and I. I. Lehmann. (1984). **Measurement and Evaluation in Education and Psychology.** New York: Holt, Rinehart and Winston Inc.

Rovilnelly, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the Use of Content Specialists in the Assessment of Criterion-referenced test in Item Validity. *Dutch Journal of Educational Research.* 2, 49-60.

Thibodeau, E. H. (1999). **The Effect of a Rubric on the Portfolio Assessment Process (Teacher Portfolios, Beginning Teachers, Scoring Rubric).**

Retrieved February 12, 2018. From <http://thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp>.

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชิตร์ แท้สูงเนิน
ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาพลศึกษา
สถานที่ทำงาน ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
วิทยาเขตสุพรรณบุรี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชาญ มะวิญชร
ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาพลศึกษา
สถานที่ทำงาน ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. นายเอกวิทย์ แสงผล
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
สถานที่ทำงาน ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาศรีสะเกษ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
เรียน ดร.วิชาญ มะวิญชร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่
ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบ
วิทยานิพนธ์ของ นายวัชระ ยกฉิม นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่ง
ได้รับอนุมัติให้ทำ วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น ของนักศึกษา
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุสุลัยมาน, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก้องเกียรติ เขยชม, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิง
เนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไป นายวัชระ
ยกฉิม คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร ๘๖๑๙๐ จักเป็น
พระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิชัย ศรีมณี)
รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
เรียน อาจารย์ เอกวิทย์ แสงผล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่
ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบ
วิทยานิพนธ์ของ นายวัชระ ยกฉิม นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ซึ่งได้รับอนุมัติให้ทำ วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น ของ
นักศึกษสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุสุลัยมาน, Ph.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก้องเกียรติ เขยชม, Ph.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไป ที่ นายวัชรระยกฉิม คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร ๘๖๑๙๐ จักเป็นพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิทย์ ศรีมณี)

รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนุชิตร์ แท้สูงเนิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบ

วิทยานิพนธ์ของ นายวัชระ ยกฉิม นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ทำ วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายชาติ เต็งกุสุลัยมาน, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก้องเกียรติ เขยชม, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไป นายวัชระ ยกฉิม คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร ๘๖๑๙๐ จักเป็นพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิทย์ ศรีมณี)

รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนายนายวัชรระ ยกฉิม นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ขณะนี้อยู่ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น ของนักศึกษาศาสนาการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุสุลัยมาน, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก้องเกียรติ เขยชม, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

เพื่อให้การดำเนินการวิจัยดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ จึงมีความประสงค์ขออนุญาตให้ นายวัชรระ ยกฉิม เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่อยู่ในความดูแลของ เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิชัย ศรีมณี)

รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ภาคผนวก ง

แบบการประเมินทักษะการวิจัยระยะสั้น

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

แบบการประเมินทักษะการวิจัยระยะสั้น

สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การจัดที่ยัน เท้า	1. วางที่ยันเท้าให้อยู่ กึ่งกลางของช่องวีง 2. ที่ยันเท้าหน้าห่างจาก เส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า 3. ที่ยันเท้าหลังห่างจากที่ ยันเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า 4. ที่ยันเท้าหน้าทำมุม 45 องศาและที่ยันเท้าหลังทำ มุม 75 – 90 องศา	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
คะแนนที่ได้ =คะแนน					

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การเข้าที่	1. วางเท้าหลังและเท้าหน้า ชิดกับที่ยันเท้า นั่งให้ปลาย เท้าและเข่าสัมผัสพื้น 2. แขนทั้งสองตั้งห่างกัน กว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือหลังเส้นเริ่ม หัวนิ้ว แม่่มือและนิ้วชี้กางแยก เป็นรูปถั่ว 3. ลำตัวส่วนหัวไหล่อยู่สูง กว่าส่วนสะโพก 4. ศีรษะอยู่ในระดับ เดียวกับลำตัว ตามองตรง ลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉาก กับพื้น	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
คะแนนที่ได้ =คะแนน					

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การเตรียม ออกวิ่ง ใน จังหวะ “ระวัง”	1. สะโพกยกขึ้นให้อยู่ระดับ เดียวหรือสูงกว่าไหล่ เล็กน้อย 2. ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้า งอประมาณ 90 องศา เข้า หลังงอ 120 – 140 องศา 3. ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่ เล็กน้อย 4. ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนว เส้นตรง ตามองที่พื้น ด้านหน้า	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ

คะแนนที่ได้ =คะแนน

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
ท่าทางการ ออกวิ่ง เมื่อ ได้ยินเสียง ปืน “ปัง”	1. ถีบส่งด้วยเท้าทั้งสอง ข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไป ข้างหน้าและก้าวเท้าอย่าง รวดเร็ว 2. กระตุกแขนทั้งสองข้าง โดยงอข้อศอกให้สัมพันธ์ กับเท้าที่ออกวิ่งอย่าง รวดเร็ว 3. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข้าและสะโพกเหยียดตั้ง ในจังหวะสุดท้ายของ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ

การถือบั้ง

4. ยกศีรษะขึ้นเป็นแนว

เดียวกับขา ลำตัวและแขน

สายตามองตรงไปข้างหน้า

คะแนนที่ได้ =คะแนน

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การแกว่ง แขน งอเข่า และกระตุก เข่า	1. วางเท้าด้วยส่วนนูนของ ฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข่า ชี้ไปข้างหน้า	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
	2. ขาท่อนหน้ายกไป ข้างหน้าและขาท่อนล่าง ตัวสูงไม่เกินสะโพก	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง
	3. แกว่งแขนให้ขนานกับ ลำตัวแกว่งไปข้างหน้า ระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือ หลวมๆไม่เกร็ง	ทุกข้อ	3 ข้อ	2 ข้อ	1 ข้อ
	4. โน้มลำตัวไปข้างหน้า เล็กน้อย ศีรษะตั้งตาม แนวแกนของลำตัว สายตามองไปข้างหน้า				

คะแนนที่ได้ =คะแนน

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การลอยตัว ในอากาศ	1. เหวี่ยงขาไปด้านหน้า ให้ ยกเข่าสูงขึ้นระดับสะโพก	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
	2. ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข่าและพับขา	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง
		ทุกข้อ	3 ข้อ	2 ข้อ	1 ข้อ

- ด้านหลัง เข่าอยู่ต่ำกว่าเท้า
3. แกว่งแขนให้ขนานกับ
ลำตัว แกว่งแขนไป
ข้างหน้าระดับหัวไหล่และ
สัมพันธ์กับการก้าวเท้า
4. ลำตัวเอนไปข้างหน้า
สายตามองไปข้างหน้า

คะแนนที่ได้ =.....คะแนน

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การวิ่งทาง โค้ง	1. เอนลำตัวและศีรษะเข้า หาขอบในของช่องวิ่ง สายตามองไปข้างหน้า	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
	2. แขนซ้ายแกว่งเป็นวง แคบ แขนขวาแกว่งเป็นวง กว้างขึ้น เหวี่ยงแขน ตัด ลำตัวเล็กน้อย				
	3. ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบ ขนานพื้น ขาหลังเหยียดตั้ง แล้วตัวเอนเท้าสูงไม่เกิน สะโพก				
	4. วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่า เท้าและวิ่งชิดขอบในของ ช่องวิ่ง				

คะแนนที่ได้ =.....คะแนน

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (4 คะแนน)	พอใช้ (4 คะแนน)	ปรับปรุง (4 คะแนน)
การวิ่งผ่าน เส้นชัย	1. ก่อนเข้าเส้นชัย	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
	ประมาณ 15 – 20 เมตร	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง	ถูกต้อง
	พยายามรักษาระดับ	ทุกข้อ	3 ข้อ	2 ข้อ	1 ข้อ

ความเร็วไว้

2. เหวียงแขนทั้งสองข้าง

ไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอก

หรือหัวไหล่ยืดไกลออกไป

3. เหลือระยะทาง

ประมาณ 2 เมตร จะผ่าน

เส้นชัยให้พุ่งลำตัว ใช้

หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่

เข้าเส้นชัย

4. เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้ว

ค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง

ไม่หยุดวิ่งทันที

คะแนนที่ได้ =.....คะแนน

รวมคะแนน.....คะแนน

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมิน

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก จ

คำอธิบายเพิ่มเติมประกอบกรให้คะแนนทักษะการวิ่งระยะสั้น

คำอธิบายเพิ่มเติมประกอบกรให้คะแนน
ทักษะการวิ่งระยะสั้น

1. ทักษะตั้งต้น

1.1 การจัดที่ยันเท้า

1.1.1 วางที่ยันเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิ่ง

1.1.2 ที่ยันเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า

1.1.3 ที่ยันเท้าหลังห่างจากที่ยันเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า

1.1.4 ที่ยันเท้าหน้าทำมุม 45 องศาและที่ยันเท้าหลังทำมุม 75 – 90 องศา

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

1.2 การเข้าที่

- 1.2.1 วางเท้าหลังและเท้าหน้าชิดกับที่ยันเท้า นั่งให้ปลายเท้าและเข่าสัมผัสพื้น
- 1.2.2 แขนทั้งสองตั้งห่างกันกว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือหลังเส้นเริ่ม หัวนิ้วแม่มือและนิ้วชี้กางแยกเป็นรูปถ้วย
- 1.2.3 ลำตัวส่วนหัวไหล่สูงกว่าส่วนสะโพก
- 1.2.4 ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับลำตัว ตามองตรงลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉากกับพื้น

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

1.3 การเตรียมออกวิ่ง ในจังหวะ “ระวัง”

- 1.3.1 ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้าประมาณ 90 องศา เข่าหลังงอ 120 – 140 องศา
- 1.3.2 ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย
- 1.3.3 ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย
- 1.3.4 ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตามองที่พื้นด้านหน้า

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

2. ทักษะการออกตัว

- 2.1 ถีบส่งด้วยเท้าทั้งสองข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้าและก้าวเท้าอย่างรวดเร็ว
- 2.2 กระตุกแขนทั้งสองข้างโดยงอข้อศอกให้สัมพันธ์กับเท้าที่ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว
- 2.3 ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข่าและสะโพกเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง
- 2.4 ยกศีรษะขึ้นเป็นแนวเดียวกับขา ลำตัวและแขน สายตามองตรงไปข้างหน้า

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

3. ทักษะการวิ่งทางตรง

3.1 การแกว่งแขน งอเข่าและกระตุกเข่า

3.1.1 วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข่าชี้ไปข้างหน้า

3.1.2 ขาท่อนหน้ายกไปข้างหน้าและขาท่อนล่างตัวตึงไม่เกร็งสะโพก

3.1.3 แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศาและกำมือหลวม ๆ ไม่เกร็ง

3.1.4 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของลำตัว สายตามองไปข้างหน้า

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

3.2 การลอยตัวในอากาศ

3.2.1 เหยียดขาไปด้านหน้า ให้ยกเข่าสูงขึ้นระดับสะโพก

3.2.2 ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข่าและพับขาด้านหลัง เข่าอยู่ต่ำกว่าเท้า

3.2.3 แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับหัวไหล่และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า

3.2.4 ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้า

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง

- 4.1 เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามองไปข้างหน้า
- 4.2 แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหยียงแขน ตัดลำตัวเล็กน้อย
- 4.3 ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตึงแล้วตัวเต้าสูงไม่เกินสะโพก
- 4.4 วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย

- 5.1 ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษาระดับความเร็วไว้
- 5.2 เหยียงแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือหัวไหล่ยืดไกลออกไป
- 5.3 เหลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่งลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้า

เส้นชัย

- 5.4 เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันที

การให้คะแนนพิจารณาจากเกณฑ์ ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ฉ

แบบบันทึกคะแนนรายบุคคลการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

แบบบันทึกรายบุคคลการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นสำหรับนักศึกษา

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร

ชื่อ.....นามสกุล.....เพศ ชาย หญิง
 ชั้นปีที่ วิชา.....ภาค ต้น ปลาย ปีการศึกษา

คำชี้แจง : ให้ผู้ประเมินใส่เครื่องหมายถูก (✓) ในช่องผลการปฏิบัติ หากนักศึกษาปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และ ใส่เครื่องหมาย กากบาท (X) ช่องผลการปฏิบัติ หากนักศึกษาปฏิบัติไม่ถูกต้อง โดยพิจารณาความถูกต้องและการให้คะแนนจากเกณฑ์การประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

ทักษะ/ทักษะย่อย	รายละเอียดการปฏิบัติที่ใช้วัด	ผลการปฏิบัติ
1. ทักษะการตั้งต้น		
1.1 การจัดที่ยืนเท้า	1. วางที่ยืนเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิ่ง	
	2. ที่ยืนเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า	
	3. ที่ยืนเท้าหลังห่างจากที่ยืนเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า	
	4. ที่ยืนเท้าหน้าท่ามุม 45 องศาและที่ยืนเท้าหลังท่ามุม 75 – 90 องศา	
	คะแนน	

ทักษะ/ทักษะย่อย	รายละเอียดการปฏิบัติที่ใช้วัด	ผลการปฏิบัติ
1.2 การเข้าที่	1. วางเท้าหลังและเท้าหน้าชิดกับที่ยืนเท้า นิ่งให้ปลายเท้าและเข้าสัมผัสพื้น	
	2. แขนทั้งสองตั้งห่างกันกว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือหลังเส้นเริ่ม หัวนิ้วแม่มือและนิ้วชี้กางแยกเป็นรูปถั่ว	
	3. ลำตัวส่วนหัวไหล่อยู่สูงกว่าส่วนสะโพก	
	4. ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับลำตัว ตามองตรงลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉากกับพื้น	
	คะแนน	
1.3 การเตรียมออกวิ่งในจังหวะ “ระวัง”	1. สะโพกยกขึ้นให้อยู่ระดับเดียวกับหรือสูงกว่าไหล่เล็กน้อย	
	2. ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้าองประมาณ 90 องศา เข้าหลังอง 120 – 140 องศา	
	3. ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย	
	4. ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตามองที่พื้นด้านหน้า	
	คะแนน	
2. ทักษะการออกวิ่ง		
ท่าทางการออกวิ่งเมื่อได้ยินเสียงปืน “ปัง”	1. ถีบส่งด้วยเท้าทั้งสองข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้า และก้าวเท้าอย่างรวดเร็ว	
	2. กระตุกแขนทั้งสองข้างโดยงอข้อศอกให้สัมพันธ์กับเท้าที่ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว	
	3. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข้าและสะโพกเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง	
	4. ยกศีรษะขึ้นเป็นแนวเดียวกับขา ลำตัวและแขน สายตามองตรงไปข้างหน้า	
	คะแนน	
3. ทักษะการวิ่งทางตรง		

ทักษะ/ทักษะย่อย	รายละเอียดการปฏิบัติที่ใช้วัด	ผลการปฏิบัติ
3.1 การแกว่งแขน งอ เข่าและกระตุกเข่า	1. วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข่าชี้ไป ข้างหน้า	
	2. ขาท่อนหน้ายกไปข้างหน้าและขาท่อนล่างตวัดสูงไม่เกิน สะโพก	
	3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือหลวมๆไม่เกร็ง	
	4. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของ ลำตัว สายตามองไปข้างหน้า	
	คะแนน	
3.2 การลอยตัวใน อากาศ	1. เหวี่ยงขาไปด้านหน้า ให้ยกเข่าสูงขึ้นระดับสะโพก	
	2. ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข่าและพับขาด้านหลัง เข่าอยู่ ต่ำกว่าเท้า	
	3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับ หัวไหล่และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า	
	4. ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้า	
	คะแนน	
4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง		
การวิ่งทางโค้ง	1. เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามอง ไปข้างหน้า	
	2. แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหวี่ยงแขนตัดลำตัวเล็กน้อย	
	3. ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตั้งแล้ว ตวัดเท้าสูงไม่เกินสะโพก	
	4. วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง	

ทักษะ/ทักษะย่อย	รายละเอียดการปฏิบัติที่ใช้วัด	ผลการปฏิบัติ
	คะแนน	
5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย		
การวิ่งผ่านเส้นชัย	1. ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษา ระดับความเร็วไว้	
	2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือ หัวไหล่ยืดไกลออกไป	
	3. เหลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่ง ลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้าเส้นชัย	
	4. เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันที	
	คะแนน	

ลงนาม.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ภาคผนวก ช

แบบบันทึกคะแนนรายกลุ่มประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

.											
30											

ลงชื่อ.....

ผู้ดำเนินการทดสอบ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ซ

แบบตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

แบบประเมินเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการวิ่งระยะสั้น

คำชี้แจง

ขอความกรุณาให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยนำมาใช้สามารถประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นได้หรือไม่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

ทำเครื่องหมาย ✓	ในช่อง +1	เมื่อเกณฑ์สามารถประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นได้จริง
ทำเครื่องหมาย ✓	ในช่อง 0	เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์สามารถประเมินระยะสั้นได้
ทำเครื่องหมาย ✓	ในช่อง -1	เมื่อเกณฑ์ไม่สามารถประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้นได้จริง

กรณีผู้เชี่ยวชาญเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง -1 ขอให้ผู้เชี่ยวชาญเขียนข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงลงในช่องข้อเสนอแนะด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างสูง

นายวัชระ ยกฉิม

ผู้วิจัย

รายละเอียดของแบบการประเมิน	การพิจารณา ของผู้ทรงคุณวุฒิ		
	+1	0	-1
1.ทักษะการตั้งต้น 1.1 การจัดที่ยันเท้า 1. วางที่ยันเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิ่ง 2. ที่ยันเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า 3. ที่ยันเท้าหลังห่างจากที่ยันเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า 4. ที่ยันเท้าหน้าทำมุม 45 องศาและที่ยันเท้าหลังทำมุม 75 – 90 องศา 1.2 การเข้าที่ 1. วางเท้าหลังและเท้าหน้าชิดกับที่ยันเท้า นั่งให้ปลายเท้าและเข้าสัมผัสพื้น 2. แขนทั้งสองตั้งห่างกันกว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือหลังเส้นเริ่มหัวนิ้วแม่มือและนิ้วชี้กางแยกเป็นรูปถ้วย 3. ลำตัวส่วนหัวไหล่ลอยสูงกว่าส่วนสะโพก			

4. ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับลำตัว ตามองตรงลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉากกับพื้น 1.3 การเตรียมออกวิ่งในจังหวะ “ระวัง” 1. สะโพกยกขึ้นให้อยู่ระดับเดียวหรือสูงกว่าไหล่เล็กน้อย 2. ยกลำตัวขึ้นให้เข้าหน้าประมาณ 90 องศา เข้าหลังงอ 120 – 140 องศา 3. ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย 4. ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตามองที่พื้นด้านหน้า 2. ทักษะการออกวิ่งเมื่อได้ยินเสียงปืน “ปัง” 1. ถีบส่งตัวเข้าทั้งสองข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้าและก้าวเท้าอย่างรวดเร็ว 2. กระตุกแขนทั้งสองข้างโดยงอข้อศอกให้สัมพันธ์กับเท้าที่ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว 3. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข้าและสะโพกเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง 4. ยกศีรษะขึ้นเป็นแนวเดียวกับขา ลำตัวและแขน สายตามองตรงไปข้างหน้า			

รายละเอียดของแบบการประเมิน	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ		
	+1	0	-1
3. ทักษะการวิ่งทางตรง 3.1 การแกว่งแขน งอเข้าและกระตุกเข้า 1. วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข้าชี้ไปข้างหน้า 2. ขาที่อ่อนหนักไปข้างหน้าและขาที่อ่อนล่างตัวสูงไม่เกินสะโพก 3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือหลวมๆไม่เกร็ง 4. โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของลำตัว			

สายตามองไปข้างหน้า 3.2 การลอยตัวในอากาศ 1. เหยียดขาไปด้านหน้า ให้ยกเข้าสูงขึ้นระดับสะโพก 2. ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข้าและพับขาด้านหลัง เข้าอยู่ต่ำกว่าเท้า 3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า 4. ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้า 4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง 1. เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามองไปข้างหน้า 2. แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหยียดแขนตัดลำตัวเล็กน้อย 3. ยกเข่าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตึงแล้วตัวดัดเท้าสูงไม่เกินสะโพก 4. วิ่งด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง 5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย 1. ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษาระดับความเร็วไว้ 2. เหยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือหัวไหล่ยึดไกลออกไป 3. เหลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่งลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้าเส้นชัย 4. เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันที			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

ผู้ประเมิน

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ณ

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

โดยพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

รายละเอียดของแบบการประเมิน	การพิจารณาของ			ค่า IOC
	ผู้ทรงคุณวุฒิ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. ทักษะการตั้งต้น				
1.1 การจัดที่ยันเท้า				
1. วางที่ยันเท้าให้อยู่กึ่งกลางของช่องวิ่ง	+1	+1	+1	1.00
2. ที่ยันเท้าหน้าห่างจากเส้นเริ่ม 1 ½ ของฝ่าเท้า	+1	0	+1	0.66
3. ที่ยันเท้าหลังห่างจากที่ยันเท้าหน้า 1 ½ ฝ่าเท้า	+1	0	+1	0.66
4. ที่ยันเท้าหน้าทำมุม 45 องศาและที่ยันเท้าหลังทำมุม 75 – 90 องศา	+1	+1	0	0.66
1.2 การเข้าที่				
1. วางเท้าหลังและเท้าหน้าชิดกับที่ยันเท้า นั่งให้ปลายเท้า และเข่าสัมผัสพื้น	+1	+1	+1	1.00
2. แขนทั้งสองตั้งห่างกันกว้างกว่าช่วงไหล่เล็กน้อย วางมือ หลังเส้นเริ่มหัวนิ้วแม่มือและนิ้วชี้กางแยกเป็นรูปถ้วย	+1	+1	+1	1.00
3. ลำตัวส่วนหัวไหล่ลอยสูงกว่าส่วนสะโพก	+1	+1	+1	1.00
4. ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับลำตัว ตามองตรงลงที่พื้นสนาม แขนตั้งฉากกับพื้น	+1	+1	+1	1.00
1.3 การเตรียมออกวิ่งในจังหวะ “ระวัง”				
1. สะโพกยกขึ้นให้อยู่ระดับเดียวหรือสูงกว่าไหล่เล็กน้อย	+1	+1	+1	1.00
2. ยกลำตัวขึ้นให้เข่าหน้าองประมาณ 90 องศา เข่าหลังอง 120 – 140 องศา	+1	+1	+1	1.00
3. ยกสะโพกขึ้นในแนวตั้ง ให้สูงกว่าระดับหัวไหล่เล็กน้อย	+1	+1	+1	1.00
4. ก้มศีรษะเล็กน้อย ศีรษะกับลำตัวเป็นแนวเส้นตรง ตา มองที่พื้นด้านหน้า	+1	0	+1	0.66
2. ทักษะการออกวิ่งเมื่อได้ยินเสียงปืน “ปัง”				
1. ถีบส่งด้วยเท้าทั้งสองข้างอย่างแรงให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00

และก้าวเท้าอย่างรวดเร็ว				
2. กระตุกแขนทั้งสองข้างโดยงอข้อศอกให้สัมพันธ์กับเท้าที่ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว	+1	+1	+1	1.00
3. ลำตัวตั้งขึ้นอย่างช้าๆ เข่าและสะโพกเหยียดตั้งในจังหวะสุดท้ายของการถีบส่ง	+1	+1	+1	1.00
4. ยกศีรษะขึ้นเป็นแนวเดียวกับขา ลำตัวและแขน สายตามองตรงไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00
การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ				
รายละเอียดของแบบการประเมิน	คนที่			ค่า
	1	2	3	IOC
3. ทักษะการวิ่งทางตรง				
3.1 การแกว่งแขน งอเข่าและกระตุกเข่า				
1. วางเท้าด้วยส่วนนูนของฝ่าเท้าให้ปลายเท้าและเข่าชี้ไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00
2. ขาท่อนหน้ายกไปข้างหน้าและขาท่อนล่างตัวสูงไม่เกินสะโพก	+1	+1	0	0.66
3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัวแกว่งไปข้างหน้าระดับหัวไหล่ ข้อศอกงอ 90 องศา และกำมือหลวมๆไม่เกร็ง	+1	0	+1	0.66
4. โนม้ลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตามแนวแกนของลำตัว สายตามองไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00
3.2 การลอยตัวในอากาศ				
1. เหยียดขาไปด้านหน้า ให้ยกเข่าสูงขึ้นระดับสะโพก	+1	+1	+1	1.00
2. ช่วงการพักเท้าและขา ให้งอเข่าและพับขาด้านหลัง เข่าอยู่ต่ำกว่าเท้า	+1	+1	+1	1.00
3. แกว่งแขนให้ขนานกับลำตัว แกว่งแขนไปข้างหน้าระดับหัวไหล่และสัมพันธ์กับการก้าวเท้า	+1	0	+1	0.66
4. ลำตัวเอนไปข้างหน้า สายตามองไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00
4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง				
1. เอนลำตัวและศีรษะเข้าหาขอบในของช่องวิ่ง สายตามอง	+1	+1	+1	1.00

ไปข้างหน้า

2. แขนซ้ายแกว่งเป็นวงแคบ แขนขวาแกว่งเป็นวงกว้างขึ้น เหวี่ยงแขนตัดลำตัวเล็กน้อย	+1	+1	+1	1.00
3. ยกเข้าหน้าสูงขึ้นเกือบขนานพื้น ขาหลังเหยียดตึงแล้ว ตวัดเท้าสูงไม่เกินสะโพก	+1	0	+1	0.66
4. วิ่งด้วยส่วนบนของฝ่าเท้าและวิ่งชิดขอบในของช่องวิ่ง	+1	+1	+1	1.00

รายละเอียดของแบบการประเมิน	การพิจารณาของ			ค่า IOC
	ผู้ทรงคุณวุฒิ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย				
1. ก่อนเข้าเส้นชัยประมาณ 15 – 20 เมตร พยายามรักษา ระดับความเร็วไว้	+1	+1	+1	1.00
2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างไปข้างหลัง เพื่อให้หน้าอกหรือ หัวไหล่ยืดไกลออกไป	+1	0	+1	0.66
3. เทลือระยะทางประมาณ 2 เมตร จะผ่านเส้นชัยให้พุ่ง ลำตัว ใช้หน้าอกหรือเอียงหัวไหล่เข้าเส้นชัย	+1	0	+1	0.66
4. เมื่อวิ่งผ่านเส้นชัยแล้วค่อยๆชะลอฝีเท้าช้าลง ไม่หยุดวิ่งทันที	+1	+1	+1	1.00
รวม	+1	0.79	0.93	0.90

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ญ

ค่าเฉลี่ยของแบบการประเมินทักษะการวิ่งระยะสั้น

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	รวม
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	
1. ทักษะการตั้งต้น	2.93	3.06	3.00
2. ทักษะการออกตัว	3.30	3.10	3.20
3. ทักษะการวิ่งทางตรง	3.43	3.43	3.43

4. ทักษะการวิ่งทางโค้ง	3.30	3.03	3.17
5. ทักษะการวิ่งผ่านเส้นชัย	3.00	3.23	3.16
รวม	3.20	3.17	3.19

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นายวัชรระ ยกฉิม
วัน เดือน ปีเกิด	6 กันยายน 2524
สถานที่เกิด	อำเภอสวี จังหวัดชุมพร
ที่อยู่ปัจจุบัน	48 หมู่ 2 ตำบลท่าหิน อำเภอสวี จังหวัดชุมพร 86130
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ผู้เชี่ยวชาญกีฬาภายในประเทศ ชนิดกีฬากีฬา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชุมพร ตำบลขุนกระหัง อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2539 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเมืองหลังสวน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร พ.ศ.2543 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาสักวิทยา อำเภอสวี จังหวัดชุมพร พ.ศ.2547 สำเร็จการศึกษาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย พ.ศ.2562 สำเร็จการศึกษาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.บ.) มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

บรรณานุกรม